XVII. évfolyam 43. szám. Ára: 1 forint 1961. október 26.

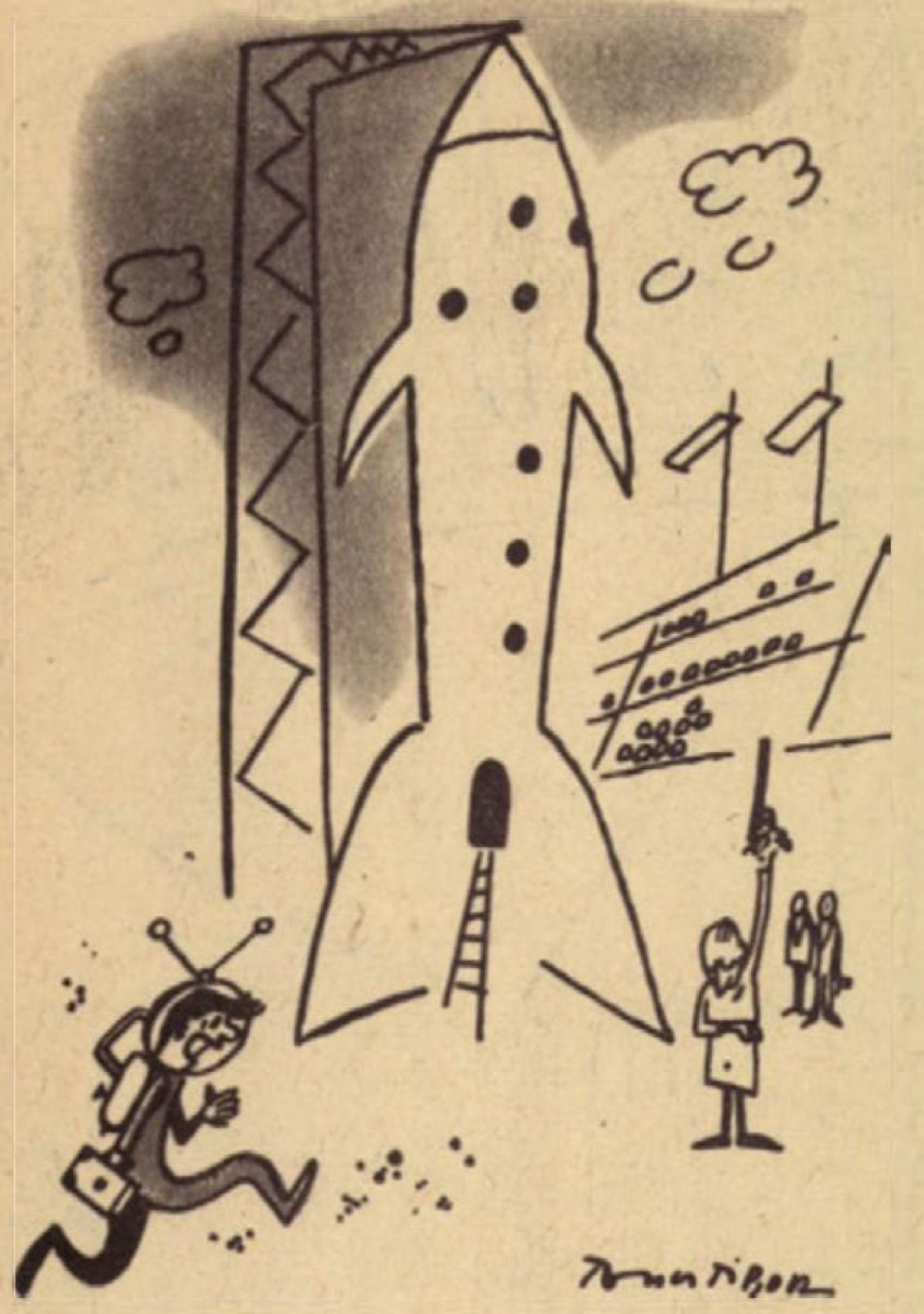

Pusztai Pál rajza

Ebédszünet az ENSZ-ben

— Nem ebédelhet velem, kolléga úr... De remélem, hogy szavazni velem fog...

Rajtol a pesti űrhajós

– Elnézést kérek, forgalmi akadály volt a hatoson . . .

Nagyzási mánia

Micsoda SZERÉNYSÉG!

Bevallom, még sose történt velem, hogy kritikusom, miután elolvasta munkámat, újságjában kíméletesen megjegyezte volna: Olvastam J. K. új humoreszkjeit, sajnos meg kell állapítanom, kevésbé tetszettek, mint előző dolgai. Vagy: J. K. múltheti kabaré műsora meglehetős csalódást okozott a rádió hallgatói számára...

Hát kérem, ilyen méretű tapintattal még a sajtó hasábjaiban írói praxisom alatt nem találkoztam.

Sajnos, annál gyakrabban az ellenkezőjével. Azzal, hogy a kíméletlen bíráló, tekintet nélkül a szerző büntetlen előéletére, teljes névvel kiszerkesztette: JÁN KALINA utolsó könyve (kabaréja) botrányosan rossz.

Ez az általános praxis jutott nemrég eszembe, amikor is ugyanazon újságban elolvastam, hogy F. G. kocsivezető ittas állapotban három embert elgázolt, közülük kettőt halálra. Hogy a rendőrségnek sikerült letartóztatni Z. K. többszörös betörőt, aki több pénztárt kifosztott. Hogy tegnap tárgyalta a bíróság S. T. utcai nő esetét, aki 16 személyt fertőzött meg.

Hát van igazság a világon?

Engem, akinek tiszta az előélete, nem szégyenkeznek teljes névvel újságban meghurcolni, csoda, hogy nem írják hozzá a címemet, lakik ittésitt, menjetek, törjétek be az ablakait, verjétek be a fejét, fontos, hogy a részeges bűnözőt, tolvajt, a társadalom szennyét kíméletességből, tapintatosan kezdőbetűkkel nevezik.

Ez volt a dolog egyik oldala, amelyen más, komolyabb problémák hiányában a minap elgondolkoztam.

A másik, az említett kritika olvasása közepette, ma jutott eszembe. Azon cikk olvasásánál, amelyben teljes nevemmel kiszerkesztettek, meghurcoltak, nyilvános és családi szégyenbe hoztak, nők előtt lehetetlenné tettek, és amelynél csak utólag vettem észre, hogy a szigorú és terjedelmes bírálat alatt szerényen lapul meg egy apró misztikus jelzéske: —aj—

Se több, se kevesebb, csupán két betű, a és j, összetéve —aj—.

Nem Proházka Alajos vagy Novák Demeter, hanem csak szerényen, észrevétlenül, és hősiesen —aj—.

Most tehát, aj, tényleg nem tudom, mit gondoljak. Mit jelent ez a két betű? A bíráló helytelen szerénységéről tanúskodik? Vagy talán helyspórolás ez papírhiány idején? Esetleg törvényileg nyilvánosság előtt védve, mint a fentemlítettek nevei? Vagy egész egyszerűen a bíráló szégyenli magát azért, amit leírt? Vagy netán — ez volt az utolsó lehetőség — a nagy hős fél egy esetleges találkozástól a szerzővel, akiről valaki viccelődve megjegyezte, hogy boxolni tanul?

Ekkor jutott eszembe, mi lenne, ha nemcsak a hősies bíráló, hanem a bírálatot hősiesen hordó művész is csak így, mély anonymitásban, minden rizikó nélkül lépne a nyilvánosság elé. Mint az a részeges vezető, vagy a javíthatatlan betörő, akinek csak az autogramját ismerjük. Úgymint GBS-t.

Ebben az esetben a színházi plakátok kb. így festenének:

> M. színház a V. téren B. városban
> bemutatja:
> **ROMEO és JÚLIA**
> dráma
> Írta W. S., fordította Z. J. K.
> Rendező: J. B.
> Főszereplők:
> Romeo — K. M. Júlia — M. K.
> *A kosztümök Krumpbolz Emilné, született Buxor Irén divatszalónjában, Temető u. 14/a, ötödik emelet, háromszor csengetni, készültek.*

Miután újításomat a nagyközönség szíves megbírálására bízom, maradok szívélyes üdvözlettel

J. K.
(Bratislavából)

Férj a Neandervölgyben...

...és a Váci utcában

Szűr-Szabó József rajza

Ketten beszélnek

— Tudja, drága Magduska, én sokat, nagyon sokat gondolkoztam azóta, hogy utoljára beszélgettünk egymással...

— Örülök, hogy szavának állt, Tibor. Csalódtam volna magában, ha most azt kellett volna hallanom, hogy azóta egyáltalán nem gondolkozott. És döntött?

— Én rájöttem valamire, drága Magduska. Én valami nagyon nagy dologra jöttem rá, képzelje csak.

— Türelmetlenné tesz, Tibor. Mondja el gyorsan, mire jött rá?

— Nem kis dolog.

— Igen, igen, de micsoda?

— Rájöttem arra, hogy mi a társadalom rákfenéje.

— Ó, hát maga a társadalom rákfenéjén gondolkozott, Tibor?

— Azon bizony, Magduska.

— De hiszen azt ígérte, hogy a kettőnk jövőjén, hogy... dehiszen tudja...

— Persze, hogy tudom. De a dolgok összefüggenek, Magduska, mint látni fogja.

— A mi ügyünk összefügg a társadalom rákfenéjével?

— Úgy bizony. Mert mi a társadalom rákfenéje?

— Nem tudom, Tibor. Maga jött rá.

— A társadalom rákfenéje a bizalmatlanság, Magduska. Az, hogy az ember embertársa iránt bizalmatlan. Ez a baj. Akár van oka rá, akár nincs, az ember gyanakvó. Ez mérgezi meg a légkört.

— Csakugyan?

— Úgy bizony. Már a csecsemőnek sem hinnék el, hogy a világrajött, ha születési bizonyítványt nem tudna felmutatni. Ember az embertől mindenről írást kér. Bizonyítványt, elismervényt, igazolást, számlát, tanúsítványt. Nem kétségbeejtő ez?

— Csakugyan kétségbeejtő, Tibor.

— Ha én itt ki fogom fizetni a két duplánkat, a kisasszony le fog tenni az asztalra egy számoló cédulát. Miért? Mert azzal tudom bizonyítani, hogy fizettem. És a másolata nála marad, mert azzal meg ő bizonyítja, hogy a pénzt átvette. Nem borzasztó?

— Ez nagyon mély meglátás, Tibor!

— Vagy teszem azt, felszállok a villamosra, és váltok egy vonaljegyet. Kapok egy kis darab papirost. Miért van szükségem rá? Mert az ellenőr anélkül nem hiszi el, hogy fizettem. De az a kis papiros meg van számozva. Azzal a kalauz köteles elszámolni. Miért? No, miért?

— Mert különben neki nem hiszik el, hogy annyi pénzt szedett össze, amennyit összeszedett. Ügye?

— Bizony. Hát nem borzasztó dolog ez, Magduska? Hát lehet az emberiség boldog az ilyen gyanakvó, rosszhiszemű légkörben? Hiszen még azt sem hiszik el nekem, hogy újraoltottak, ha nincs róla bizonyítványom! Pedig miért hazudnék, nem igaz? Ha azt akarjuk, hogy az emberiség boldog legyen, harcolnunk kell a bizalmatlanság ellen. Meg kell teremtenünk a jóhiszeműség légkörét. Sutba kell vetnünk a bürokratikus módszereket!

— Úgy értsem, hogy nem akar eljönni az anyakönyvvezetőhöz, Tibor?

— Úgy, Magduska. Harcolnunk kell a bürokrácia ellen. Nem lehetünk kicsinyesek! A boldogság nem azon múlik, hogy iktatták-e vagy sem!

— Értem, Tibor. Tudja, mit mondok? Azt, hogy maga egy víziló, higgye el. De ha nem bízik bennem, adhatom írásban is.

Tabi László

Éneklecke a Pentagonban

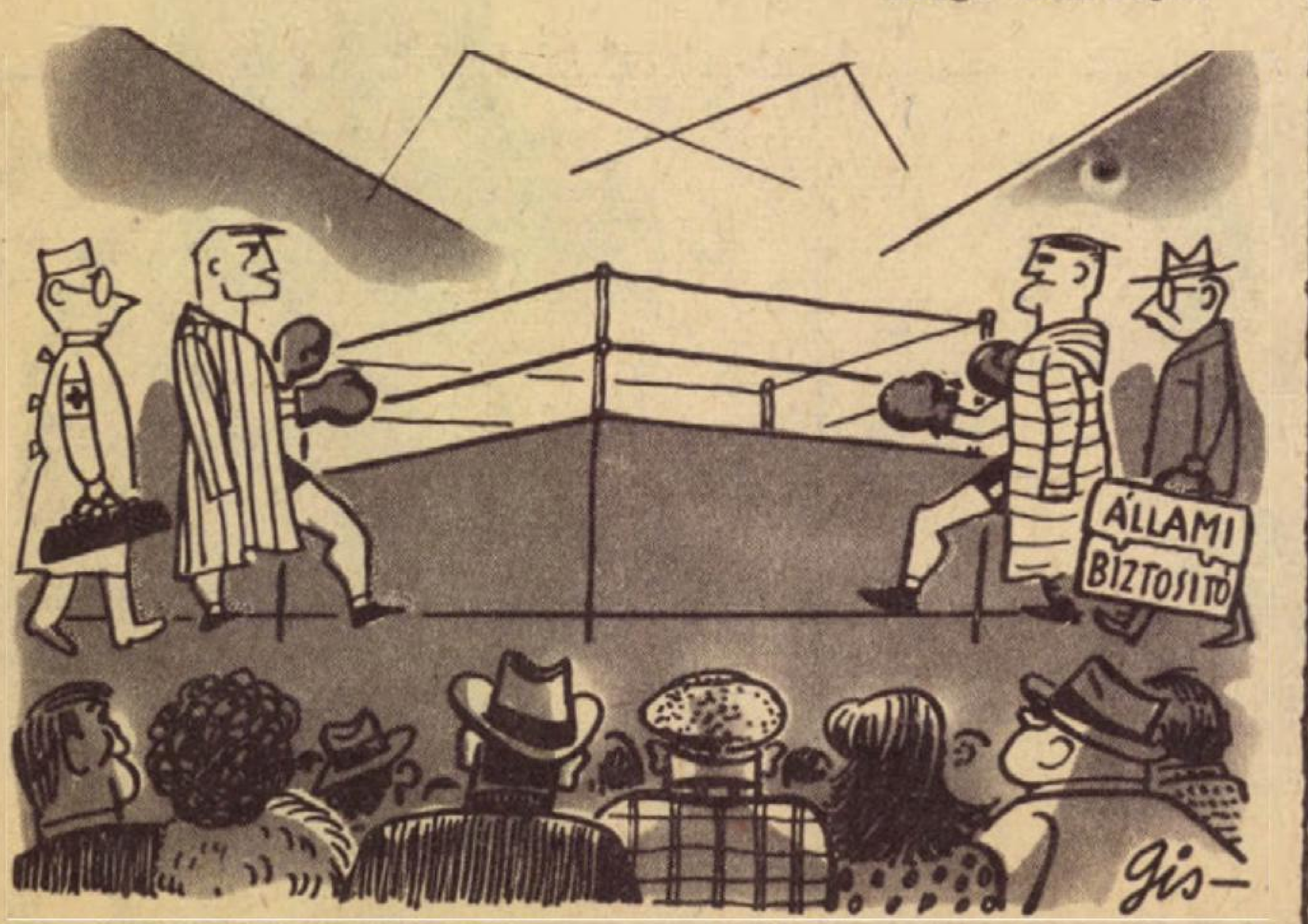
Erdei Sándor rajza

Tábornok: Mégjobban emelje fel a hangját, miszter Kennedy!...

Óvatos versenyzők

Szegő Gizi rajza

Mai történet

Pusztai Pál rajza

– Érdekes, az utóbbi időben nem veszekszenek.
– Nem csoda. Tudniillik elváltak.

Női dolgok

– Rögtön jövök, csak felszaladok megverni a gyereket . . .

A notórius későnjövő

LEVÉL a női egyenjogúságról

Tisztelt Uram!

Őszi napsütésben a hegynek felfelé menet találkoztam önnel, és kis családjával. Felesége, hat éves kislánya, Marika, és ön, a családfő, meghitten ballagtak a meredek úton. Az asszony jobb karján színültig telt piaci kosárral, balkezében marokra fogott, zöldségfélével megpakolt zöld nylon szatyorral serénykedett felfelé a dombra. Ön nyilván kitűnő apá és a mellette szaporán lépegető Marikáját az életre neveli, tehát rábízta a közepes nagyságú kézikoffert, hogy cipelje felfelé. Hadd edződjék a gyerek! Cipelte is, edződött is és lihegett hozzá, mint egy felnőtt. A homloka is gyöngyözött, csordogált róla a verejték, akárcsak az ön felesége homlokáról, a déli melegben.

Igazán meghatódtam, amikor ön megértő, és gyengéd szavakkal biztatta a feleségét meg a gyereket is: ne csüggedjenek, tartsanak ki, már csak háromszáz méter van hátra, sőt már csak kétszáz méter a dombtetőig, ahova igyekeznek. Mégiscsak derék ember ön — gondoltam magamban —, hogy ilyen lelkesen buzdítja és mély együttérzéséről biztosítja legszűkebb családjának a hegyre felfelé küszködő tagjait. És optimista is — gondoltam újfent —, aki bízik a feleségében, hogy jobbjában a kosárral, baljában a szatyorral az utolsó kétszáz méteren sem fog térdre rogyni.

Talán a múlt vasárnap szurkoltam így a Népstadionban az MTK győztes góljáért, mint most, hogy az ön soványnak mondható felesége és Marika lánya baj nélkül, és sikeresen felérjen a dombtetőre. Nemhiába szurkoltam! Szerencsésen felértek. Az asszony a földre tette a kosarat, majd mellé eresztette a szatyrot is és leült az út szélére, hogy kifújja magát. A gyerek is lerakta a bőröndöt, s az anyja mellé ült, aztán fáradtan elnyúlt a fűvön. Ön pedig, tisztelt uram, szemmellátható elégedettséggel, szinte diadalmasan állt meg kettőjük előtt, mint az idomár a cirkuszban egy-egy jólsikerült mutatvány után.

Én ön mellett álltam meg, alig karnyi távolságra, és csacska módon azt gondoltam, hogy megkérdezem öntől: „Mondja csak, ked-

ves uram, nem szégyenli magát? . . ." Úgy gondoltam, hogy jogom, sőt kötelességem önt megróni, hiszen a terhet cipelő felesége és kislánya mellett ön üres kézzel jött fel a dombra, pedig erősnek látszik, mint a bivaly. De aztán eszembe jutott, hogy az élet bonyolult, és mit felelek, ha ön, vagy esetleg a felesége azt kérdezi tőlem: mi közöm az önök magánügyéhez?

Lehet, hogy opportunistának tart vagy gyávának, de én örültem, hogy végül is nem fejtettem ki a véleményemet. Hiszen már mondtam — ön erősnek látszott, mint a bivaly . . . –

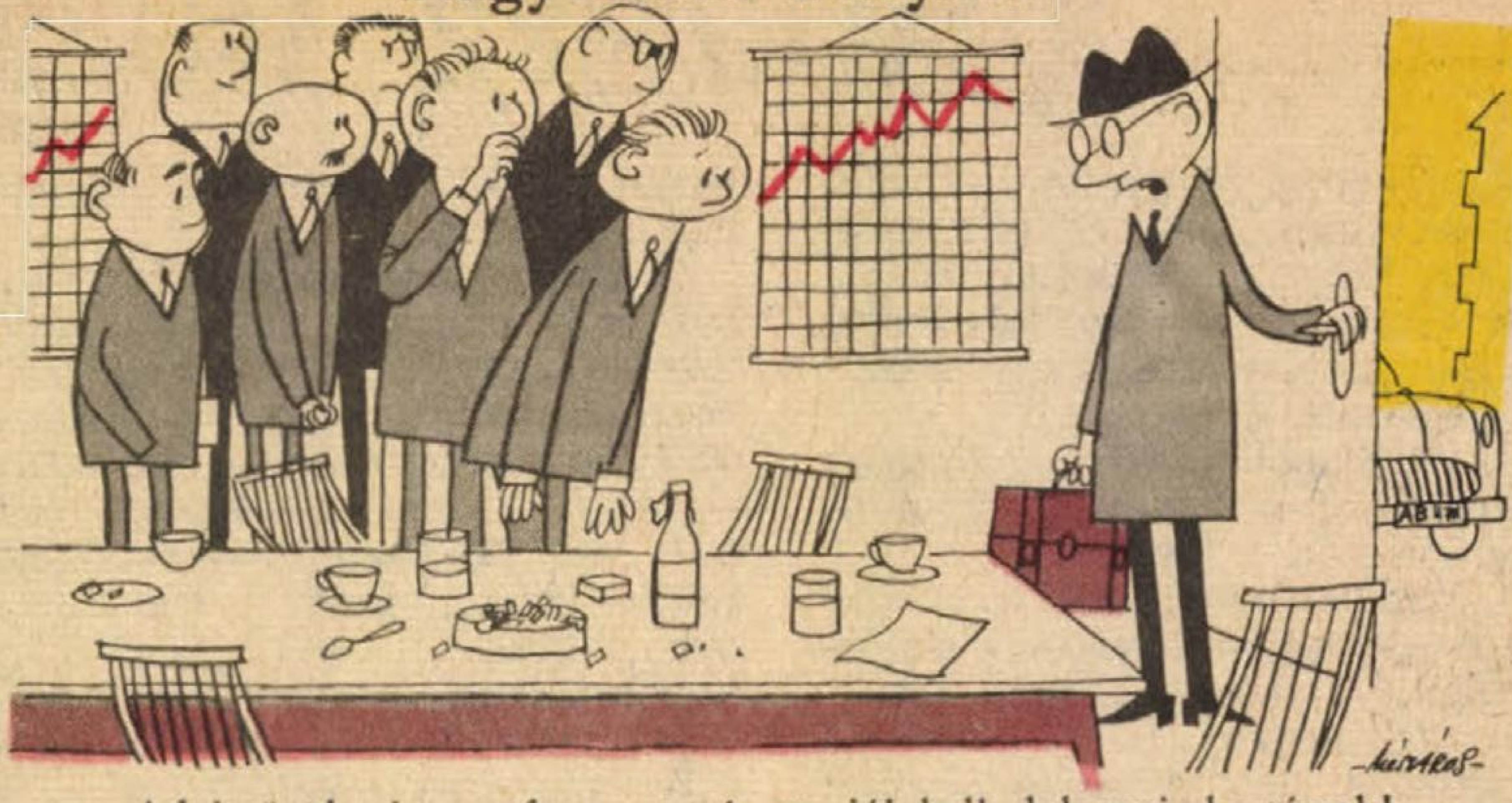
Földes György

Julika kirándul

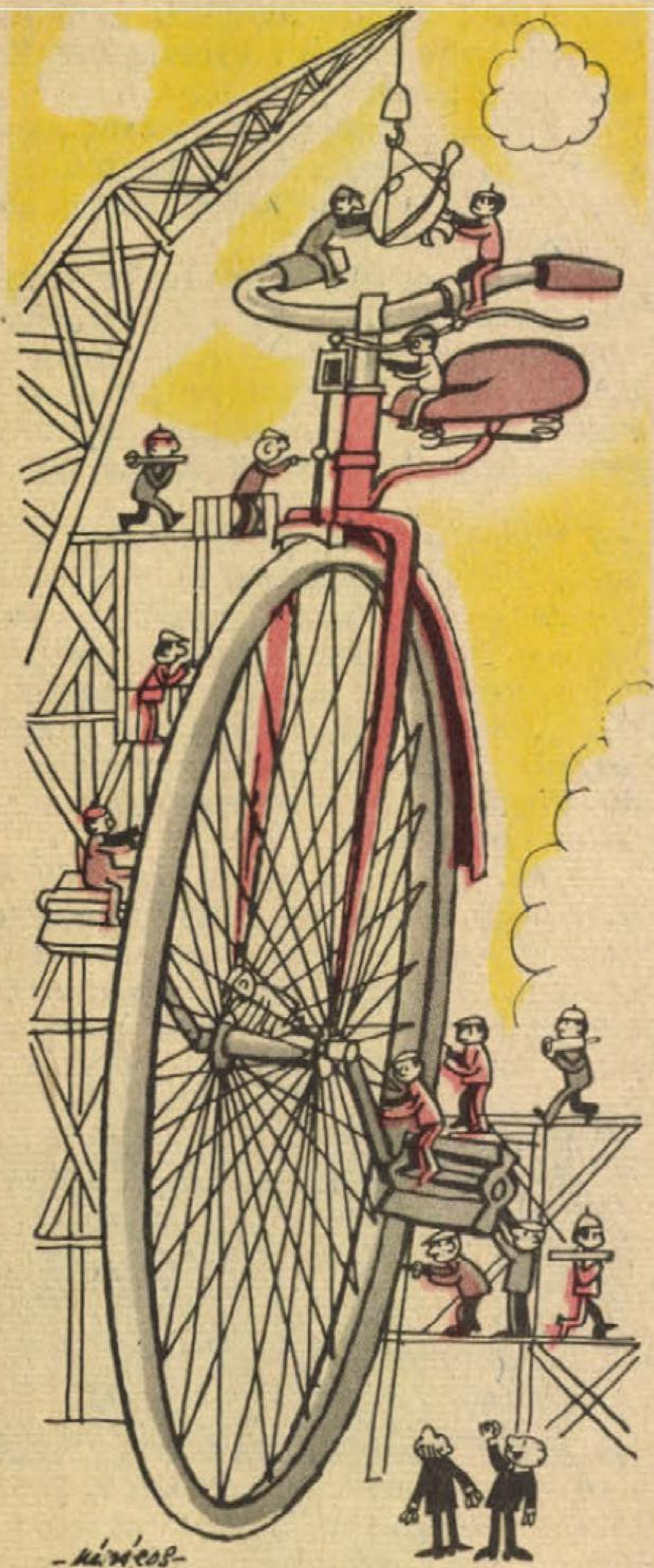
Ami igaz, az igaz!

Nagyvonalú irányítás

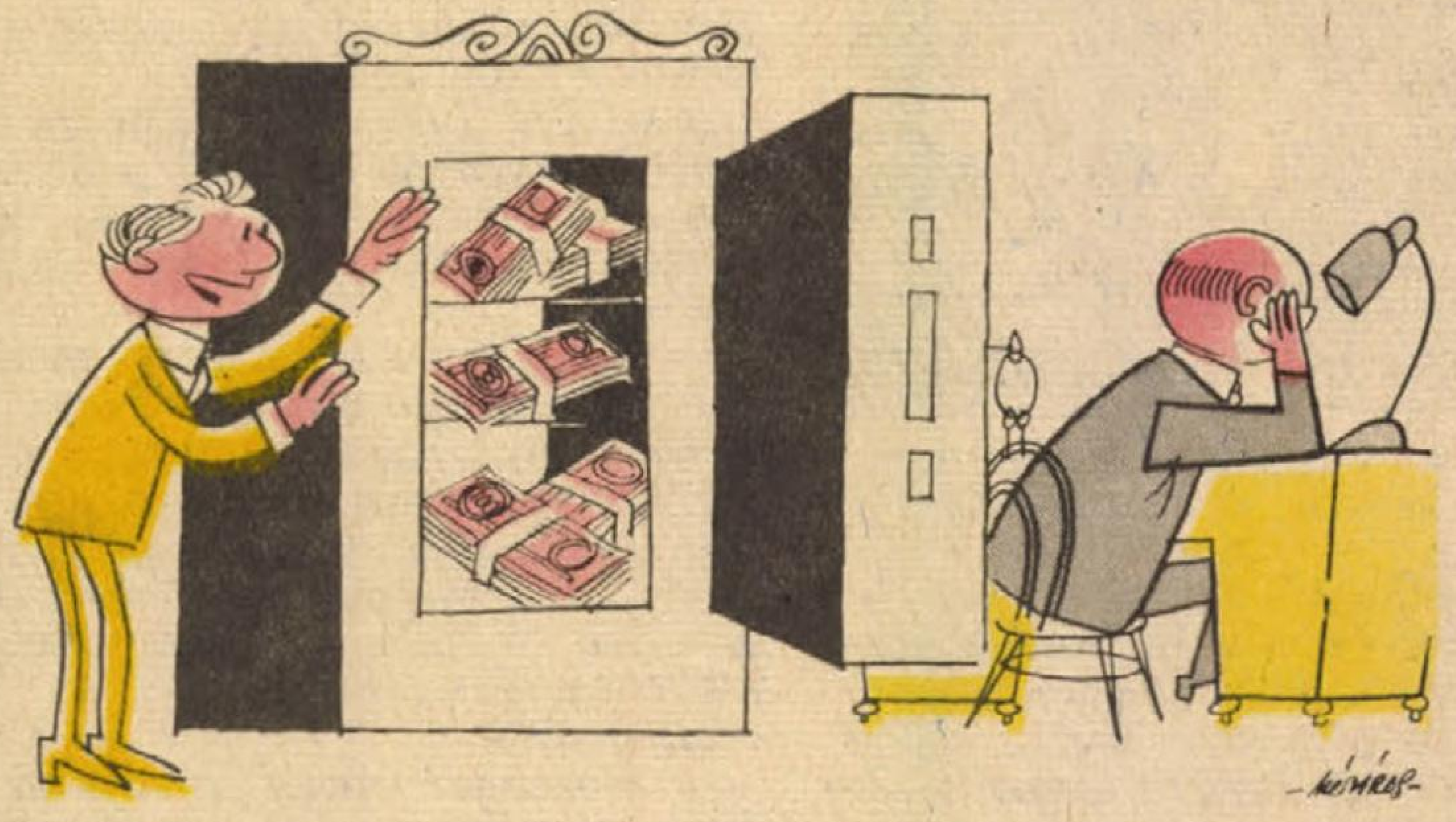
– Adok önöknek egy fontos tanácsot: jól kell dolgozni, kartársak!

Dupla prémium kilátásban

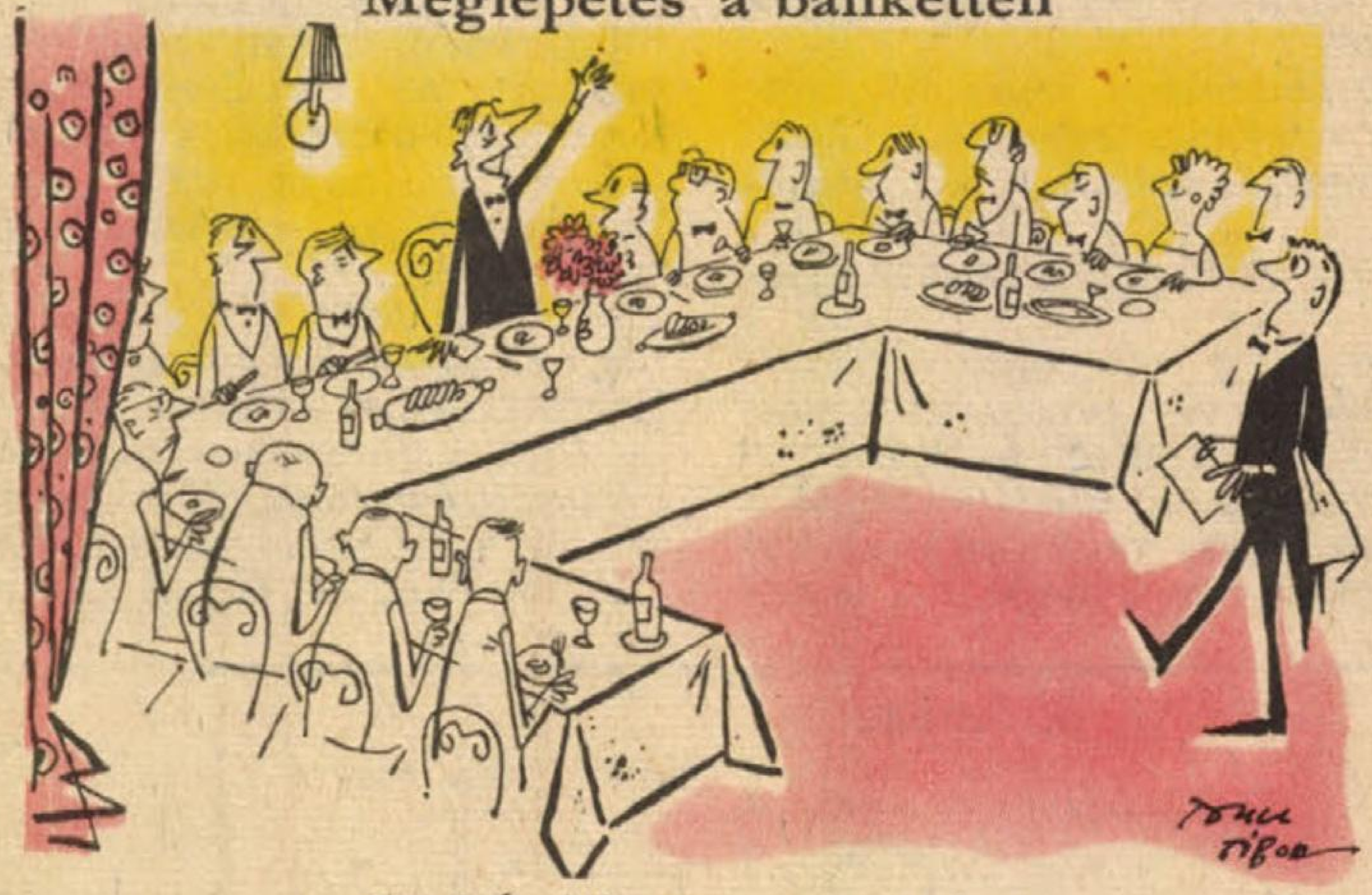
– Amellett, hogy nem aprózzuk el a munkát, még anyagot is megtakarítunk!

Játék felnőtteknek

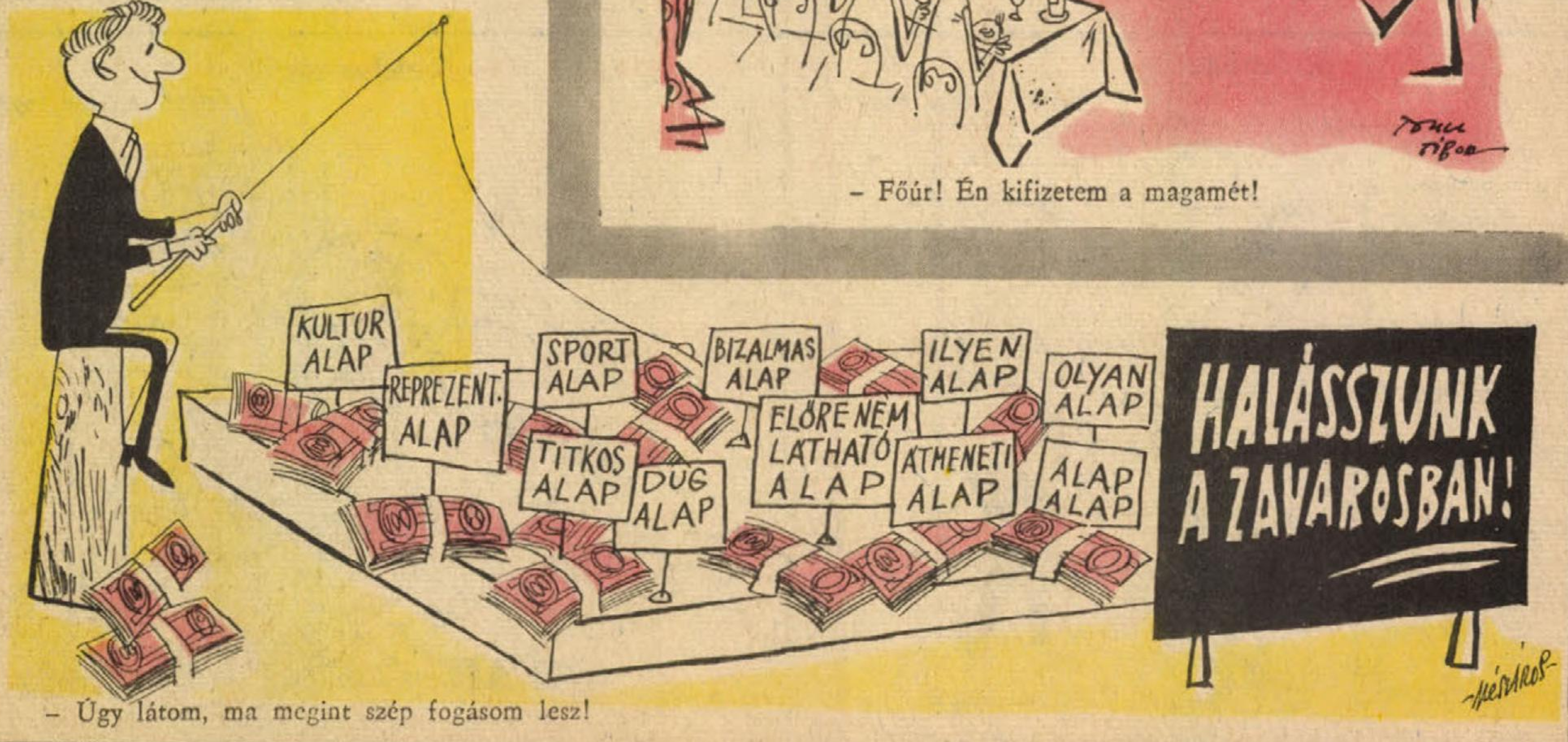
– Most te vagy a hunyó, azután majd én hunyok!

Meglepetés a banketten

– Főúr! Én kifizetem a magamét!

Ez nem a Vidám Parkban történt!

– Úgy látom, ma megint szép fogásom lesz!

Stephen Leacock:

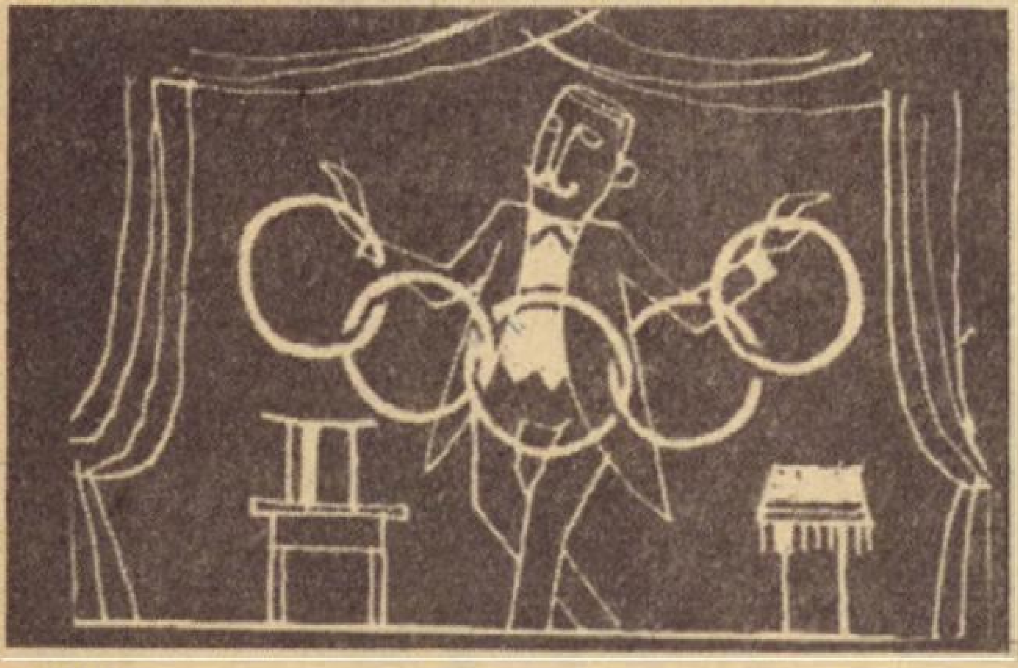
A BŰVÉSZ BOSSZÚJA

— Most pedig, hölgyeim és uraim — mondta a bűvész —, miután megmutattam, hogy a ruhámban az égvilágon semmi sincs, azzal folytatom, hogy elővarázsolok belőle egy aranyhalas medencét. Presto!

— Ó, mily csodálatos!... Hogyan csinálta vajon? — mondogatták mindenfelé a nézők a teremben.

De a Mindentudó Pacák az első sorban nagyképűen súgta a körülötte ülőknek: — Fenn... volt... a... ruhája... ujjában...

Az emberek helyeslően bólogattak a Mindentudó Pacák felé, és azt mondták: — Ó, hát persze — és kö-

rülfutott a suttogás a nézőtéren: — Fenn... volt... a... ruhája... ujjában.

— Következő mutatványom — mondta a bűvész — a híres-nevezetes Hindosztáni-karikák. Mindenki megfigyelheti, hogy minden karika külön van, s mégis egy fújásra egybefonódnak (klang, klang, klang). Presto!

Általános elképedt moraj, majd a Mindentudó Pacák újra suttogni kezdett: — Bizonyára... egész... csomó... karika... volt... fenn... az ...ujjában .

Megint helyeslően bólintott mindenki és továbbsuttogta: — A karikák... fenn... voltak... a... ruhaujjában...

A bűvész homloka bosszúsan elsötétült.

— Most pedig — folytatta — bemutatok önöknek egy rendkívül mulattató trükköt: bármilyen kalapból tetszés szerinti számú tojást varázsolok elő. Lenne szíves valaki az urak közül egy pillanatra kölcsönadni a kalapját? Ó, köszönöm szépen... Presto!

Tizenhét tojást szedett ki a kalapból, és harmincöt másodpercig a nézősereg nagyszerű, fenomenális bűvésznek tartotta. Akkor a Mindentudó Pacák az első sorban ezt suttogta: — Egy... tyúk... van... fenn... a... kabátujjában... — és az emberek továbbsuttogták: — Egész... csomó... tyúk... van... fenn... a... kabátujjában.

A tojásmutatvány tönkre volt téve.

Így ment ez tovább is. A Mindentudó Pacák suttogásaiból kiderült, hogy a bűvész a karikák mellett alighanem tyúkokat, halakat, különféle kártyapaklikat, egy bababölcsőt, egy élő tengeri-malacot, egy ötvencentes pénzdarabot, és egy hintaszéket is elrejtett a kabátujjában.

A bűvész iránt érzett elismerő csodálat hamarosan a zérus alá csökkent, de azért ő még egyszer nekidurálta magát egy végső erőfeszítésre.

— Hölgyeim és uraim — mondta —, végezetül bemutatok önöknek egy híres japán trükköt, amelyet nemrégiben Tipperary bennszülöttei találtak ki. Lenne oly kedves, uram — folytatta a Mindentudó Pacák felé fordulva —, lenne olyan kedves átadni az aranyóráját?

Megkapta.

— Megengedi, hogy mozsárba tegyem, és összetörjem? — kérdezte ádázul.

A Mindentudó Pacák beleegyezően bólintott, és mosolygott.

A bűvész belehajította az órát a mozsárba, és felkapott egy nehéz kalapácsot az asztalról. Hallatszott, amint izzé-porrá törik valami.

— Fel... csúsztatta... a... ruhája... ujjába — suttogta a Mindentudó Pacák.

— Most pedig, uram, engedje meg, hogy elkérjem a zsebkendőjét, és kilyuggathassam — folytatta a bűvész. — Úgy, hálásan köszönöm. Nézzék, hölgyeim és uraim, nincs csalás, nincs ámítás, a lyukak szemmel láthatóak.

A Mindentudó Pacák arca ragyogott. Ezúttal valóban elbűvölte a titokzatosság.

— Most pedig, uram, szíveskedjék átnyújtani a cilinderét, táncolni szeretnék rajta, ugye, megengedi? Köszönöm szépen.

A bűvész néhányszor gyorsan ráhágott a cilinderre, s aztán megmutatta, hogy szinte felismerhetetlenségig összenyomódott.

— És lenne szíves, uram, levenni a keménygallérját, és megengedni, hogy gyertyalángnál elégethessem? Köszönöm, uram. És ugye, azt is megengedi, hogy a szemüvegét összetörjem a kalapácsommal? Hálás köszönet.

Eddigre a Mindentudó Pacák már egész zavarodott arccal bámult a bűvészre. — Ez egészen lenyűgöz — suttogta —, sehogysem látok át a szitán.

Pisszenés sem hangzott a nézőtérről. Akkor a bűvész kihúzta magát, lesújtó pillantást vetett a Mindentudó Pacákra, és e szavakkal fejezte be az előadást:

— Hölgyeim és uraim, tanúsíthatják, hogy ennek az úriembernek az engedélyével törtem össze az óráját, égettem el a gallérját, zúztam össze a szemüvegét és táncoltam a kalapján. Ha ad rá további engedélyt, hogy zöld csíkokat festhessek felöltő-

jére, vagy összebogozhassam nadrágtartóját, akkor megteszem, s boldog leszek, hogy szórakoztathatom önöket. Ha nem ad engedélyt, úgy az előadás ezzel véget ért.

A zenekar tust húzott, a függöny legördült, és a közönség azzal a tudattal oszlott szét, hogy lám, mégis vannak olyan trükkök, amelyek nincsenek összefüggésben a bűvész kabátujjával.

Fordította: Rákosy Gergely

A kukta

Vasvári Anna rajza

– Majd fütyülj, fiam, ha készen van a vacsora...

Reklamáció

Fülöp György rajza

– Ez a fa magának száraz?

TISZTA SZESZ

Spiritusz rektor:
Kaján Tibor

Vissza a pincéből

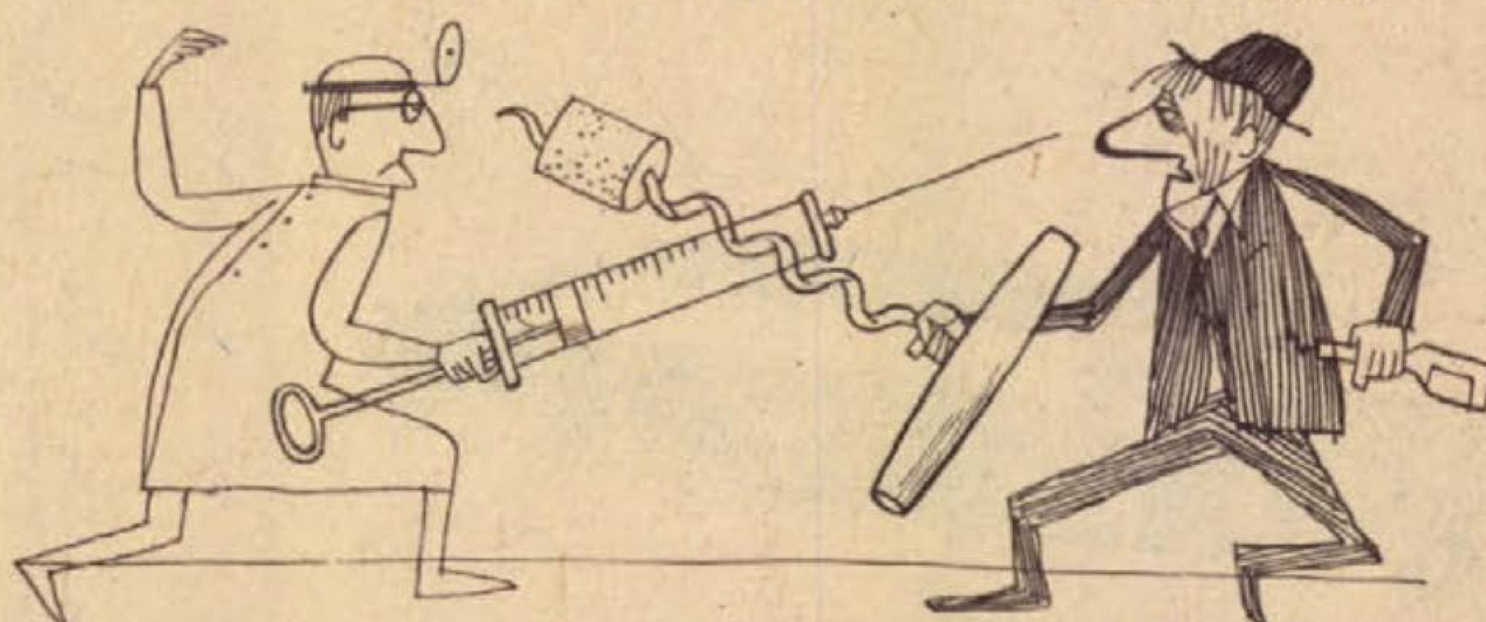
Hazafelé

Asztaltársaság

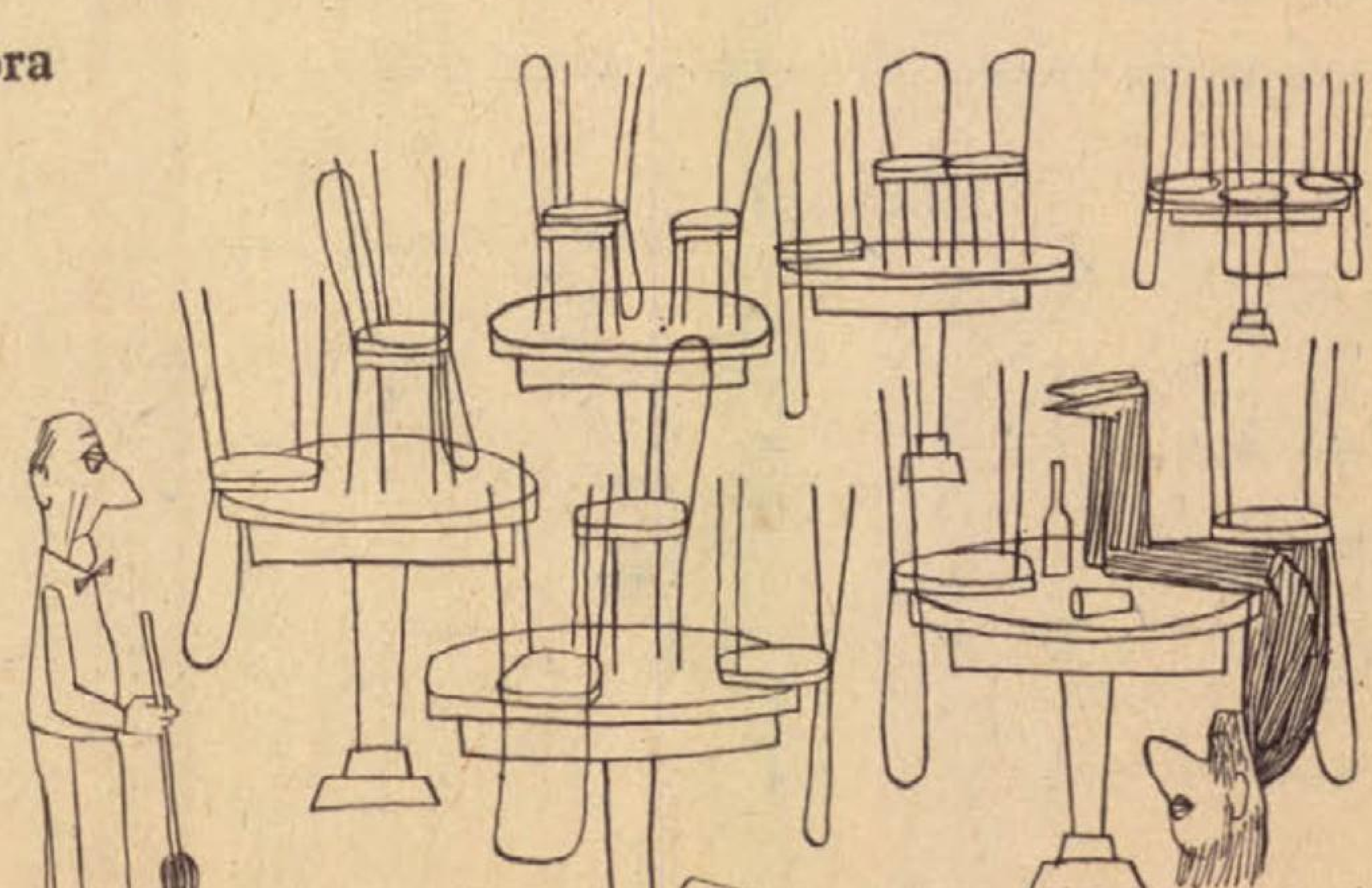
Ellenfelek az alkohol-ellenes küzdelemben

Lehelet . . .

Záróra

Aggodalom

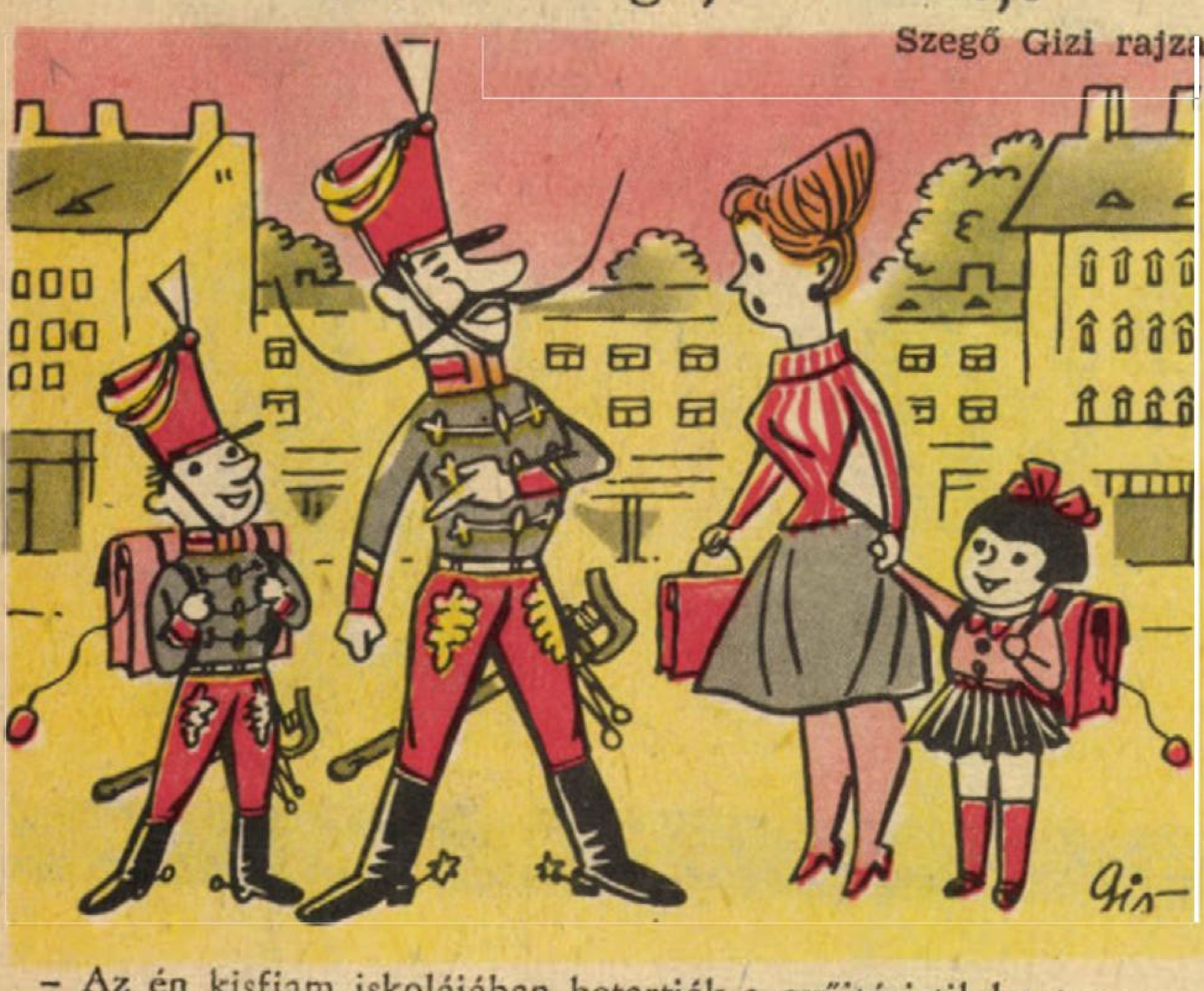
Szűr-Szabó József rajza

– Miniszter úr, mi lesz velünk, ha ez így megy tovább?!

Háry János legújabb meséje

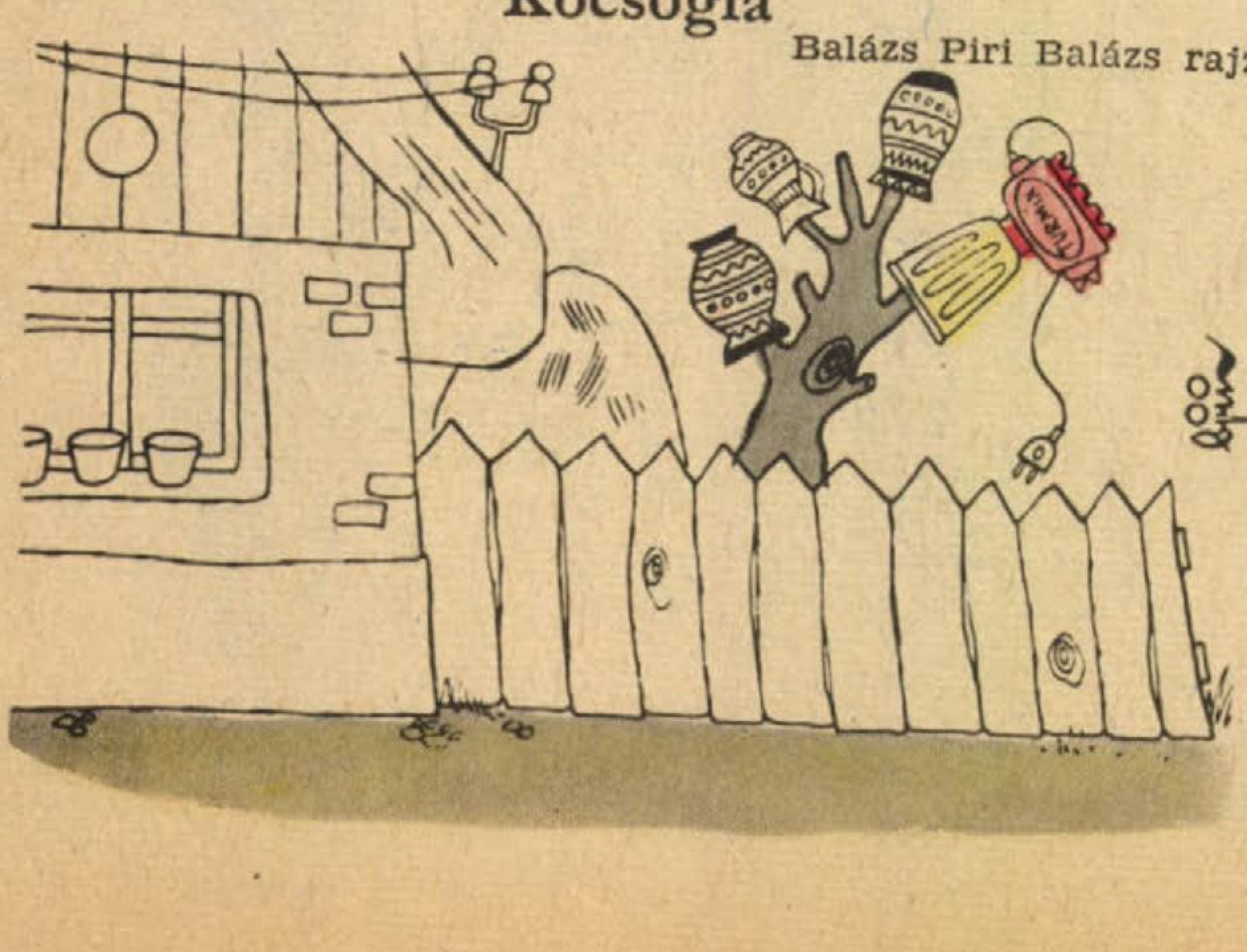
Szegő Gizi rajza

– Az én kisfiam iskolájában betartják a gyűjtési tilalmat . . .

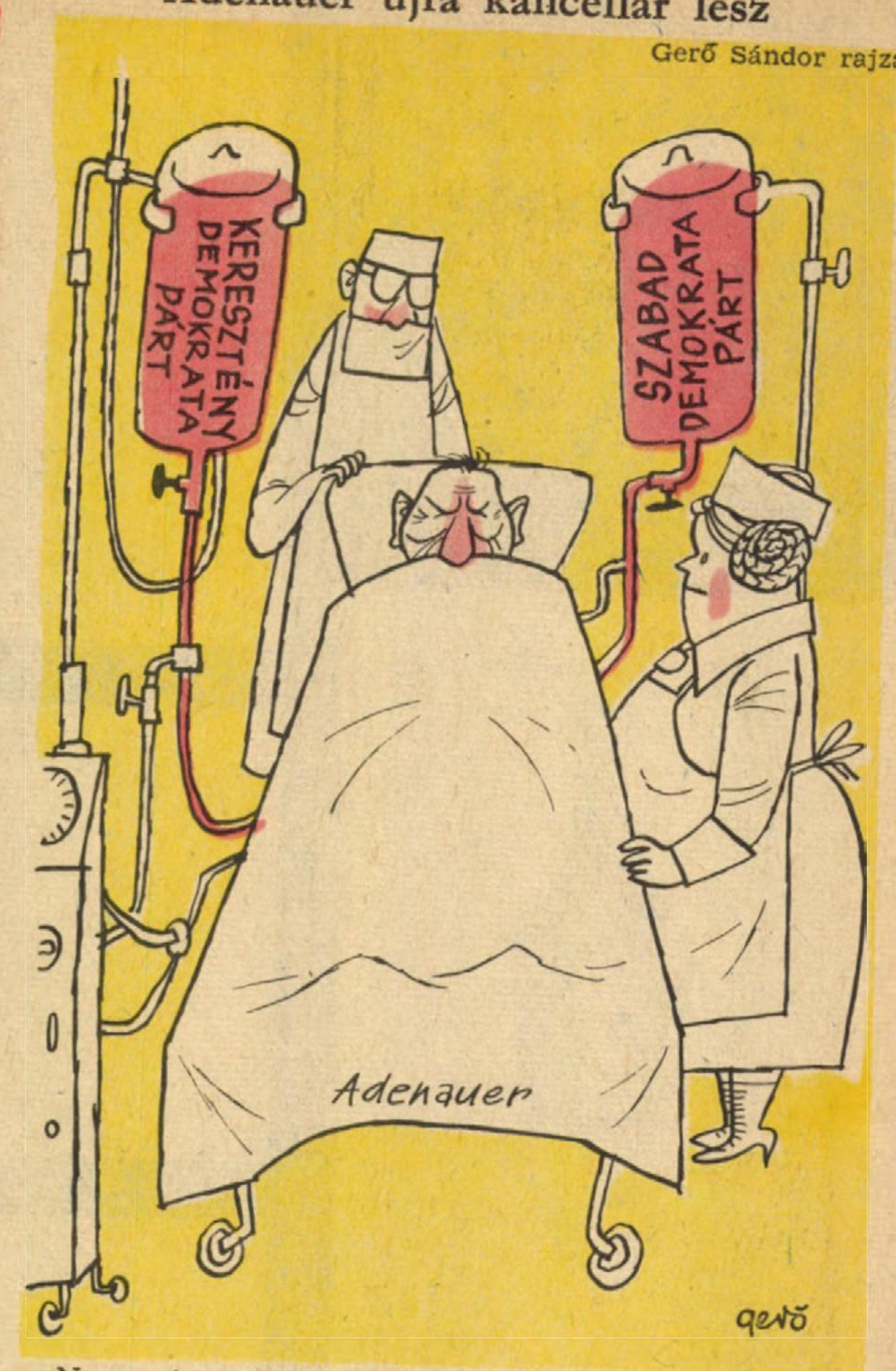
Köcsögfa

Balázs Piri Balázs rajza

Adenauer újra kancellár lesz

Gerő Sándor rajza

– Na, ezzel az átömlesztéssel egy darabig még elműködhet!

Tért hódít a technika

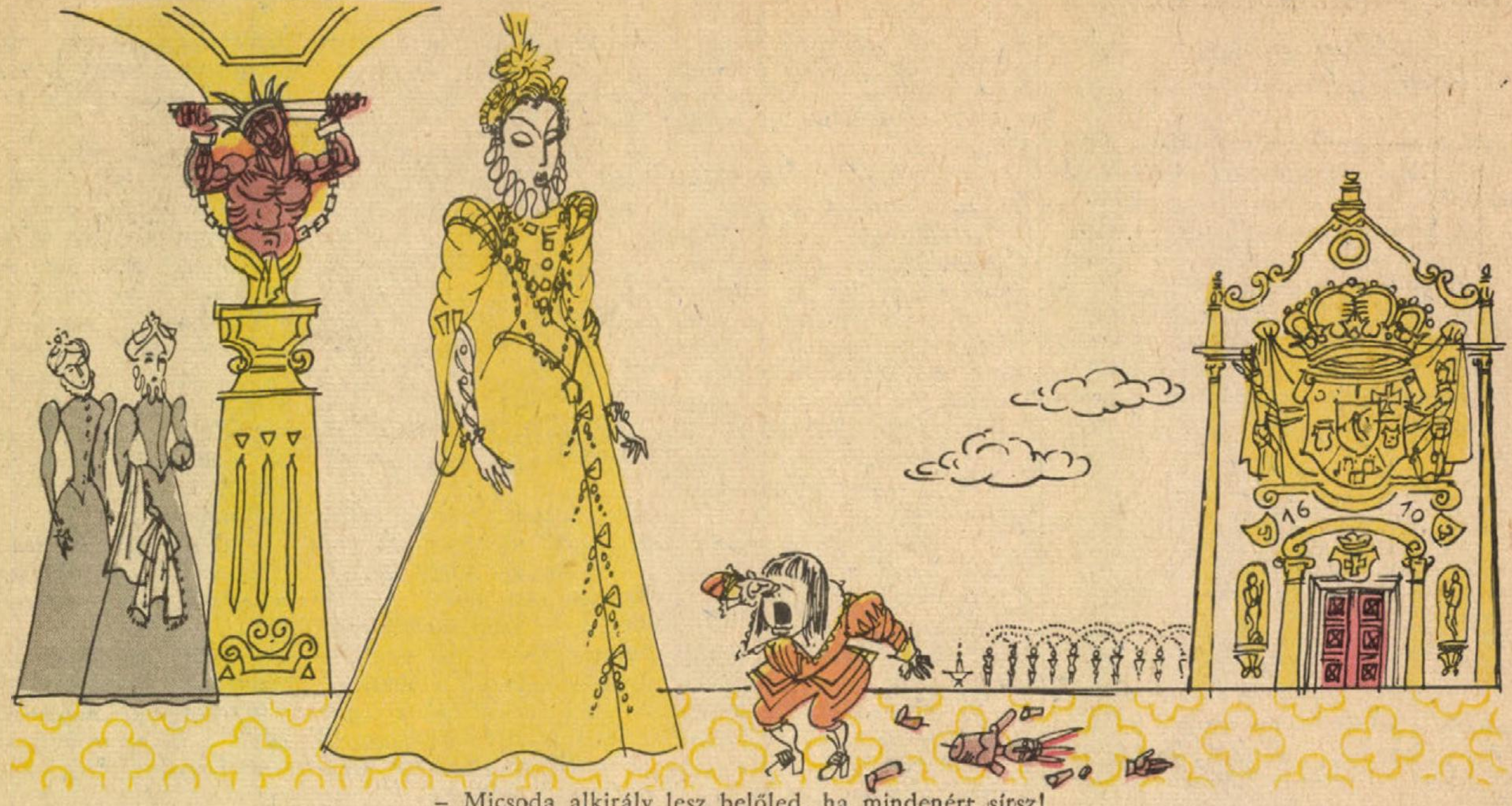
Pusztai Pál rajza

– Most van időm beszélgetni, mert éppen a teheneket fejem.

A gyarmatosítás történetéből

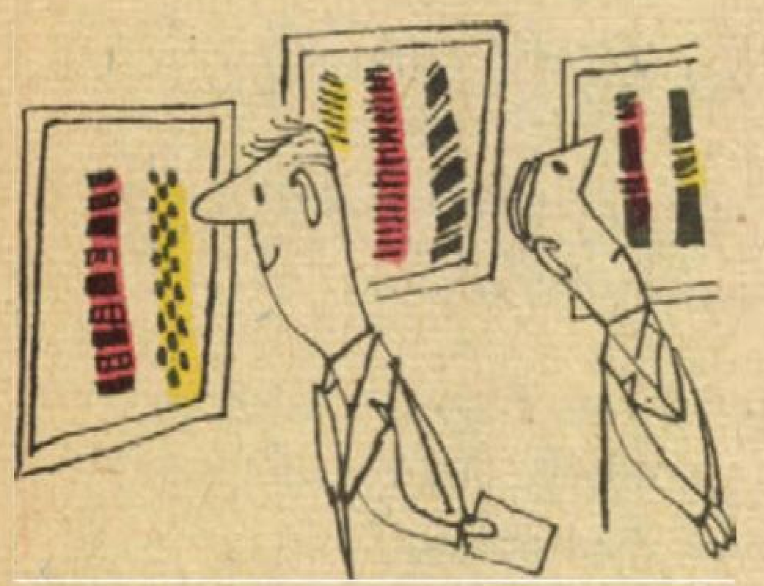
Szűr-Szabó József rajza

– Micsoda alkirály lesz belőled, ha mindenért sírsz!

KIÁLLITÁS

Élénk érdeklődéssel olvastam a napilapokban, hogy egy Rákóczi úti áruházban nyakkendőkiállítás nyílt meg. A hirdetés szerint a kiállított tárgyak a helyszínen megvásárolhatók, ellentétben a Szépművészeti Múzeum régi vagy új képtárának kiállításával, amelynek egyetlen művét sem lehet megvenni.

A vásárlási lehetőség engem is arra késztetett, hogy megtekintsem a Rákóczi úti kiállítást, s bevallom, nagy örömöm telt benne. Mindjárt a bejáratnál megpillantottam egy műremeket. Alkotója nagy álmodó lehetett, mert kompozíciója gyönyörű vonalharmóniát mutatott. Ahogy a kékesfehér alsó sávból lila színek surrantak elő, az a fátyolkontraszt csúcsteljesítménye volt. Láttam a kiállításon egy hússzínű alkotást is, barnás reflekszekkel. Mintha a fény hullámzó erejéből olvadtak volna össze a színek. Kisugárzó harmónia jellemzett egy kék-barna alkotást. A fátyolszerű tónusok, a színrakétázás éterivé tették ezt a művet. A kiállítás legszebb darabja talán egy lila-zöld-fekete példány volt. Nem is tudom hamarjában megállapítani, hogy az egybekapcsolódó színek, vagy pedig a perspektíva törvényeinek sutbadobása gyönyörködtetett-e jobban.

És örömmel láttam, hogy milyen sokan vásároltak a kiállított tárgyakból. Kiválasztották, kifizették, és hazavitték a csodás alkotásokat. Ezen egy kicsit meg is lepődtem. Hiszen kiállításokon az a szokás, hogy nyomtatott cédulát tesznek a megvásárolt tárgyakra, ezzel a szöveggel: „Eladva", vagy „Megvette X. Y.".

Én is vettem két kiállított csodát. Az egyiken a művész a kéket tónus alá fogta, a másikon olyan gyönyörűek az egybekapcsolódó színek, a fényhatások, hogy önkéntelenül a Vatikán stanzáira kellett gondolnom.

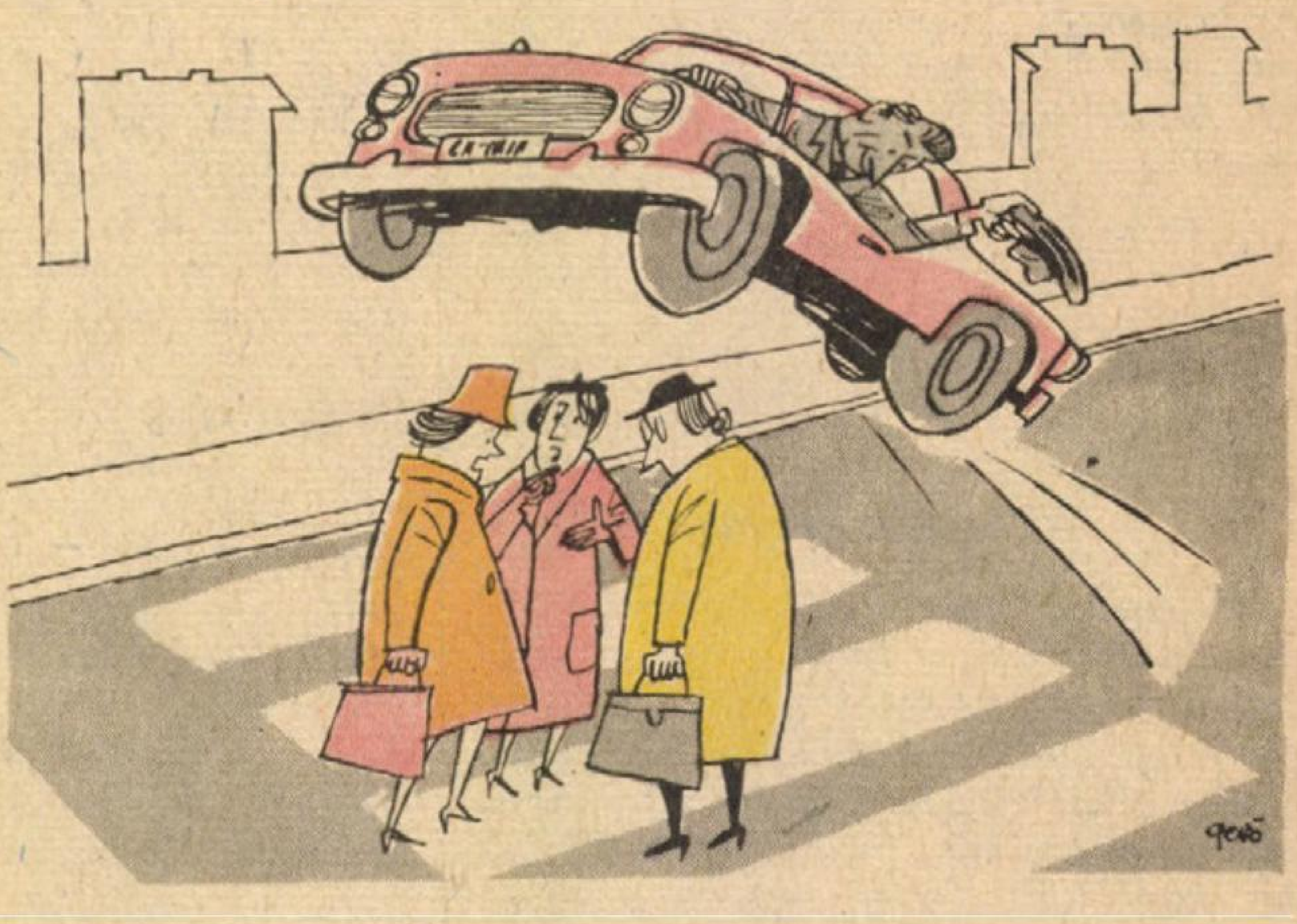
Megelégedéssel távoztam a Rákóczi úti áruházban tartott érdekes nyakkendőkiállításról és egy jólinformált embertől örömmel hallottam, hogy szó lehet más ruházati tárgyak kiállításáról is.

Már előre örülök, hogy milyen szép férfi zoknit vásárolhatok majd a bokafix zoknik nemzetközi kiállításán.

Palásti László

Óvjuk a gyalogjárókat

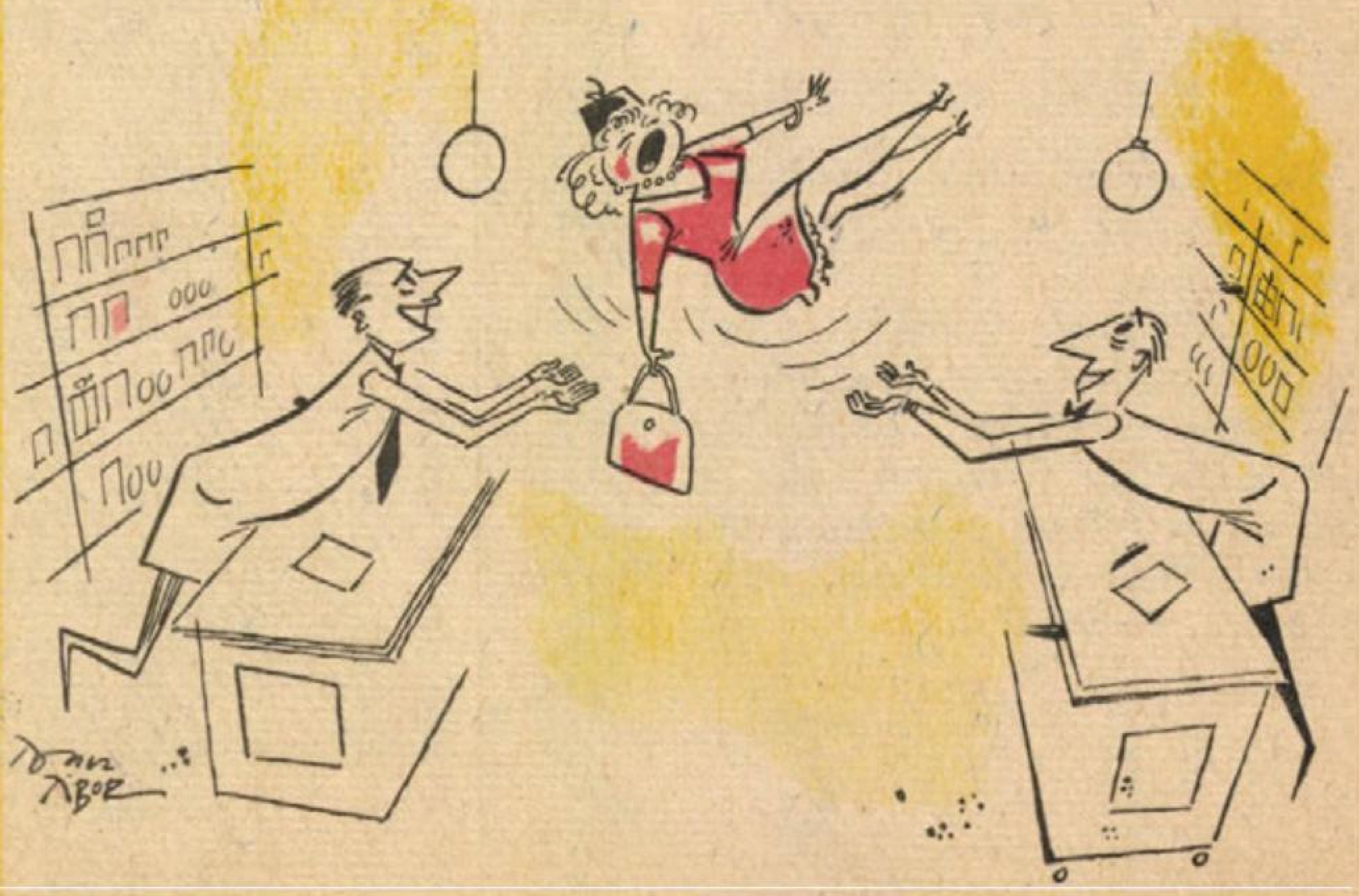
Gerő Sándor rajza

– Bocsánat, hölgyeim, de sietek!

Labdajáték

Toncz Tibor rajza

– Itt tetszik kapni!... Ott tetszik kapni!...

VANNAK EGÉSZEN FURCSA DOLGOK

Ahány ember, annyiféleképpen eszik

Egy londoni pszichológus előadást tartott arról, hogy bárkinek a jellemére következtetni lehet abból, hogy hogyan eszik. A kapzsi emberek úgy esznek, hogy semmi és senki mással nem törődnek. Az agresszív természetű emberek erélyesen rágnak. Aki rágás nélkül nyel le mindent, az barátokat keres. Aki csak kóstolgat, de semmiből sem eszik, az mindenben csalódott ember. Aki semmit sem hajlandó enni, az fél, hogy megismerik.

Segítség!

Amerikában sok millió ember vitorlázik, evez, motoroz a vízen, s ennek következtében rengeteg a baleset. A parti rendőrség egy új segélykérő jelzést vezetett be. Ha valamelyik kis hajó bajban van, elég, ha a bent ülők közül valaki lassan és ismételten felemeli a karjait.

Az új módszer nem vált be. A bajbajutott hajósoknak kisebb gondjuk is nagyobb volt annál, mintsem a karjaikat nyújtogassák, a rendőrség viszont számos olyan hajó segítségére sietett, amelynek utasai légző- és tornagyakorlatokat végeztek.

Alvamotorozók

Amerikában rendkívül elterjedtté vált a holdkórosok egy egészen új csoportja. Ezek az alvajárók nem a háztetőkön bolyonganak előrenyújtott karokkal, hanem réveteg tekintettel a garázshoz mennek, beülnek autójukba, és holdkóros állapotban megindítják, majd vezetik gépkocsijukat az első fáig vagy árokig.

A technika haladásának köszönhetjük a gépesített alvajárókat.

Pirítós, mint válóok

Az amerikai John Peddick ügynököt elválasztották a feleségétől „kegyetlenség" címén.

Mrs. Peddick minden reggel rendszeresen szénné égette férje pirítósát. Férje elektromos pirítókészüléket vásárolt. Ennek mindössze az lett az eredménye, hogy a kenyerek gyorsabban és egyenletesebben szenesedtek meg, mint a hagyományos pirítással.

A közért sarkában

— Az úgy volt, hogy a férje éppen akkor nyitott be, amikor az állatorvos és ő . . . szóval éppen rajtakapta őket.

— Dehogy kapta rajta. Csak a férfi ottfelejtette a klottnadrágját, és a férje megtalálta, és megkérdezte: Mi ez? — De az asszony nem válaszolt, hanem csak kifutott a szobából, mert már máskor is történt ilyen dolog, és tudta, hogy nem lesz a férje előtt maradása. És egyenest a patikába ment, és vett három uncia ciánkálit.

— Lássa, az sem úgy volt. Mert a patikus nem adott neki semmit, mert nem is adhat ilyen esetben, a törvény tiltja neki. Ezért hazament, megolvasztotta a légyfogót, és összeöntötte, ami volt: asszonydicséretet, trisót. Jól felkeverte, és lehajtotta az oldatot.

— Hát én eddig nem akartam közbeszólni, mert kíváncsi voltam, hogy miket össze nem beszélnek a népek, nahát ha tudni akarják, nem is ment haza, hanem egyenesen hajóra szállt, bezárkózott, és elnyelt ötven szem neutrókoloidot. És csak az volt a szerencséje, hogy egy idő múlva arra sétált a kapitány, és furcsa nyöszörgést hallott kiszűrődni egy lyukon keresztül. Gyorsan benyomta az ajtót, és felfedezték a haldokló asszonyt, de mire a hajót kikormányozták, addigra teljesen kihűlt szegény. És mesterséges légzést sem tudtak alkalmazni, mert a mellei egészen meg voltak keményedve.

— Szóval meghalt?

— Persze hogy meg.

— Na ugye, mondtam, hogy mit ki nem találnak a népek. Hát ha tudni akarják: él és virul. Egy vastüdőben ül szerda óta, mert az inak, amelyek a lélegzőizmait mozgatják, kissé meg vannak merevedve. Egy hétig lesz majd benn, de már tegnap hazaengedték látogatóba a családjához.

— Na hallja, én tegnapelőtt is láttam, pityókosan jött ki a Vidám tengerészből.

— Mit csodálkozik maga ezen? Egy ilyen öngyilkosság után csak megérdemel egy kis kikapcsolódást szegény asszony! Hát nem?

Gábriel Károly

A humor könyvéből

Móricz Zsigmondhoz beállított egyszer egy csécsi földijének hórihorgas legényfia, hogy ő rendőr szeretne lenni, nem tud otthon megélni. Az író ki akarta a fiút ábrándítani, ezért mindjárt egy kis próbavizsgának vetette alá.

— Ide figyelj, Bazsi. Tegyük föl, hogy közlekedési rendőr vagy a Berlini téren. A lámpa pirosra áll, egy szórakozott utas mégis átmegy az úttesten. Mit csinálsz?

— Igazoltatom, és fölírom.

— Jól van. De tegyük föl, hogy az illető maga a miniszterelnök.

Balázs legény gondolkozik egy csöppet, aztán kiböki:

— Őtet is felírom!

— No, akkor már meg is buktál, fiam.

— Hát mit kéne csinálnom?

— Nem tanulod te ezt meg soha — mosolyodott el az író —, eridj csak vissza a faludba.

— De én meg akarom tanulni.

— Ne tanuld meg. Zöldre kellett volna állítanod a lámpát.

Hátha valaki nem ismeri

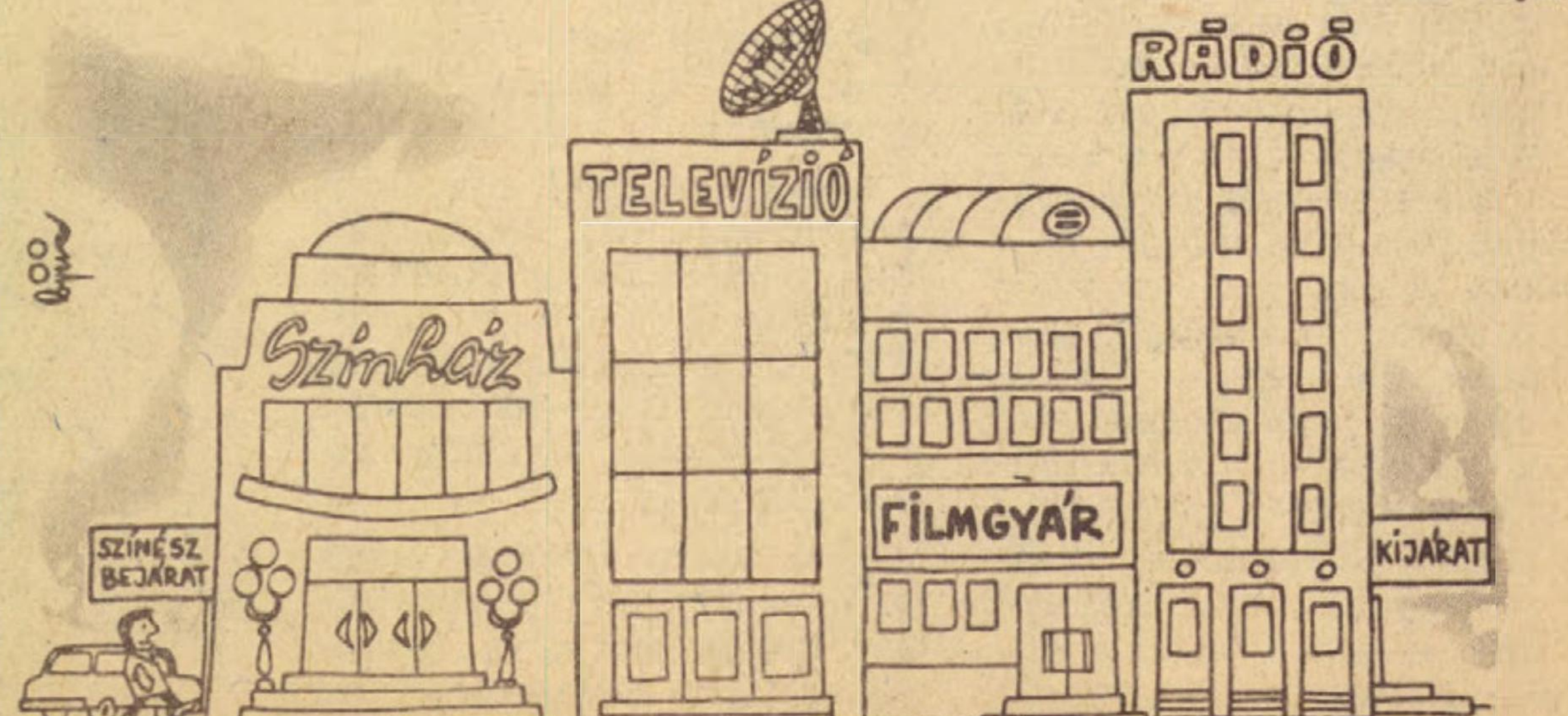
Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Valaki bemegy egy hangszerüzletbe:

- Kérem, kaphatok zongorakelléket?
- Mit tetszik parancsolni?
- Kérek egy erős baltát . . .

Egyszerűsítés elfoglalt művészek számára

Balázs Piri Balázs rajza

Falusi történet

Falusi legényke, ha mulatni óhajt,
Leakaszt titokban egy kis kolbászt, sódart,
Tojást szed a fészken, ha anyja nem látja,
S inge alatt van a kimenő kabátja...

Amit elad, abból takarosan pénzel;
Erő se kell ehhez, megcsinálja — ésszel.
S viszi a lányt bálba — udvarol —, gavallér.
Fogy a pénz? A tyúktól újabb tojást majd kér...

Bunda Berci, az én történetem hőse.
Az okosításból nem maradt ki ő se;
Felmászott egy éjjel a padlásra, lám csak, —
Ideje volt már a bankócsinálásnak.

Kukoricát, árpát nagy zacskókba rakta,
A gerenda olykor megnyikkant alatta,
Mintha mondta volna: baj lesz ebből, Berci,
Könnyű az öreget álmából felverni!

De Berci csak rámolt. Felébredt az apja.
Nosza a botját a markába ragadja,
Neki a padlásnak, — ki mászkál ott éjjel?
Bottal hasítja a koponyáját széjjel.

Mi lesz itt? Mi lesz itt? Emberhalál lesz itt!
Az egércsaládok majd eszüket vesztik.
Cincogva szaladnak zsákok közt a lyukba;
Berci is elbújna örömest, ha tudna.

Az öreg Bunda már emeli a botját,
De... oly ismerős az egész, amit ott lát.
Ő is volt fiatal, ő is így csinálta,
Őt is így csalták a cimborái bálba.

Egy kis kiruccanás — nem utolsó dolog.
Szól az öreg végül: — Tudod, mit gondolok?
Kevés ez kettőnknek, duplázd meg, hisz van sok!
S anyád meg ne tudja, — én is veled tartok...

K. Tóth Lenke

Asztalon a vacsora!

Balázs Piri Balázs rajza

Múzeumban

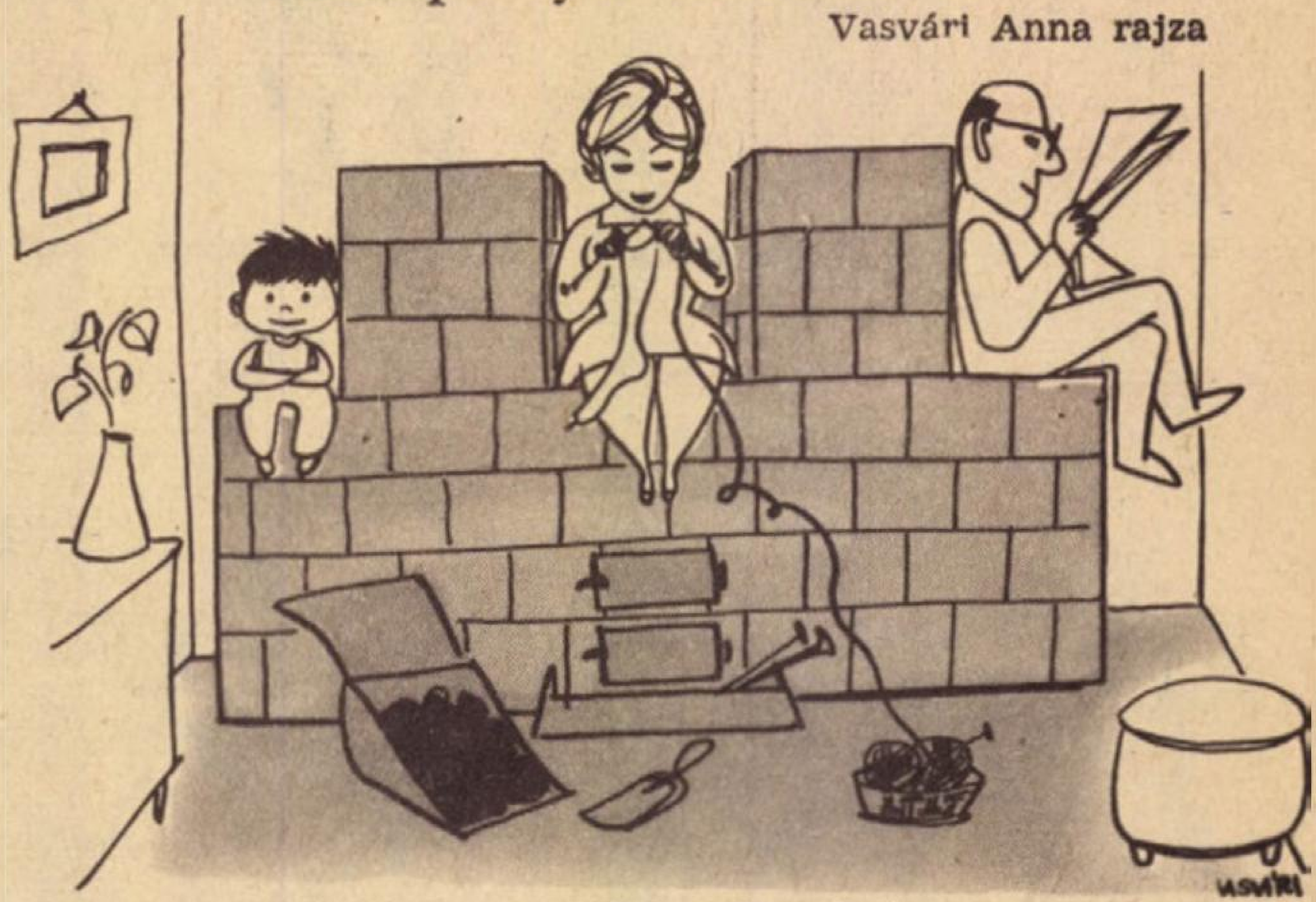

– Nem is vagyunk olyan öregek...

(Hal Fisher rajza a „New Yorker"-ból)

Cserépkályha-tervünk...

Vasvári Anna rajza

...fázékony családtagok számára

Érzékeny lélek

Szegő Gizi rajza

– Mi az, te itt acsorogsz, nem vagy az iskolában?!
– Nem mentem, anyukám, ma a magány után vágyom...

Egyszerűsítés az USA-ban

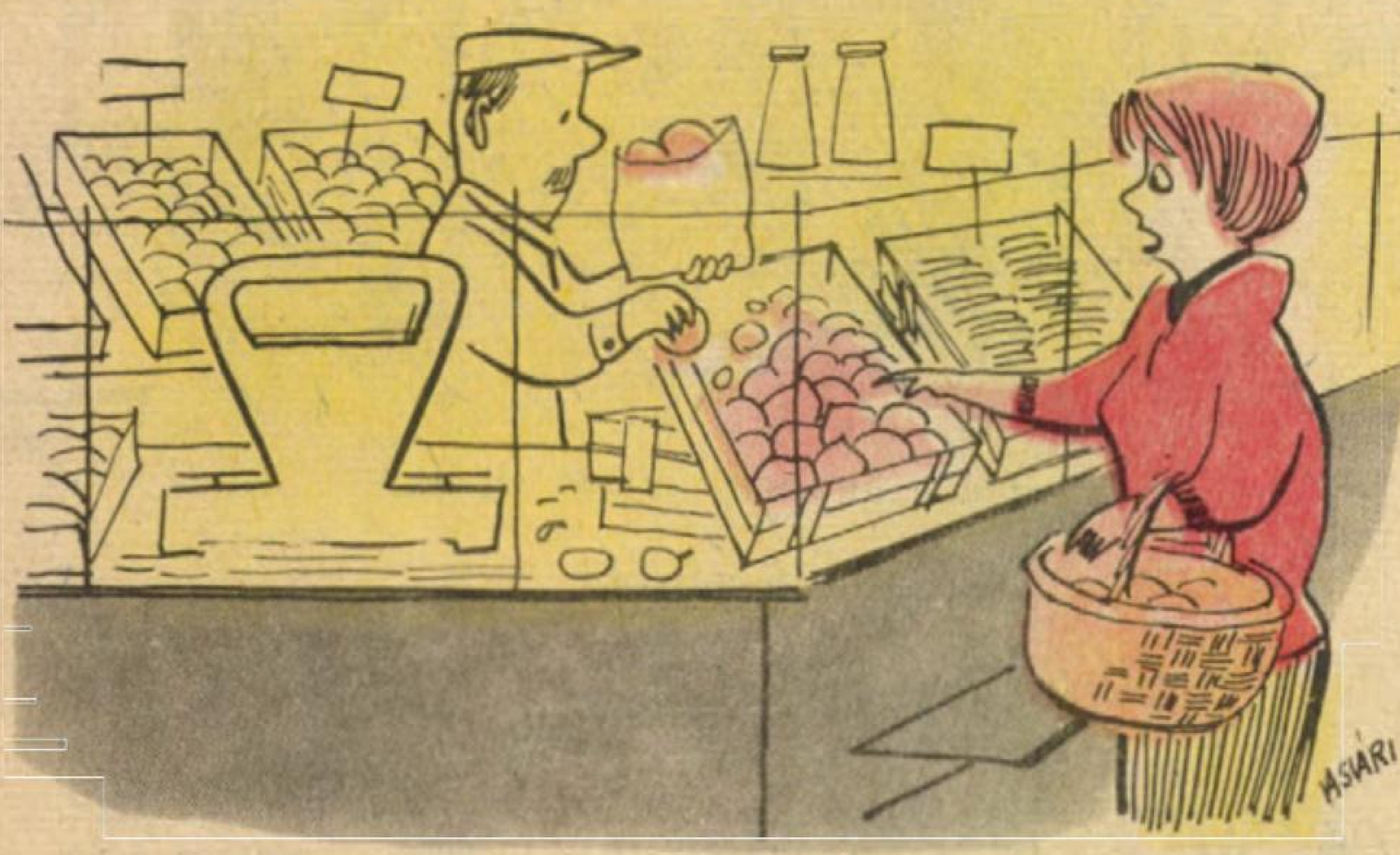
Szűr-Szabó József rajza

– Tudja, így nem kell a pénzt messzire vinni!

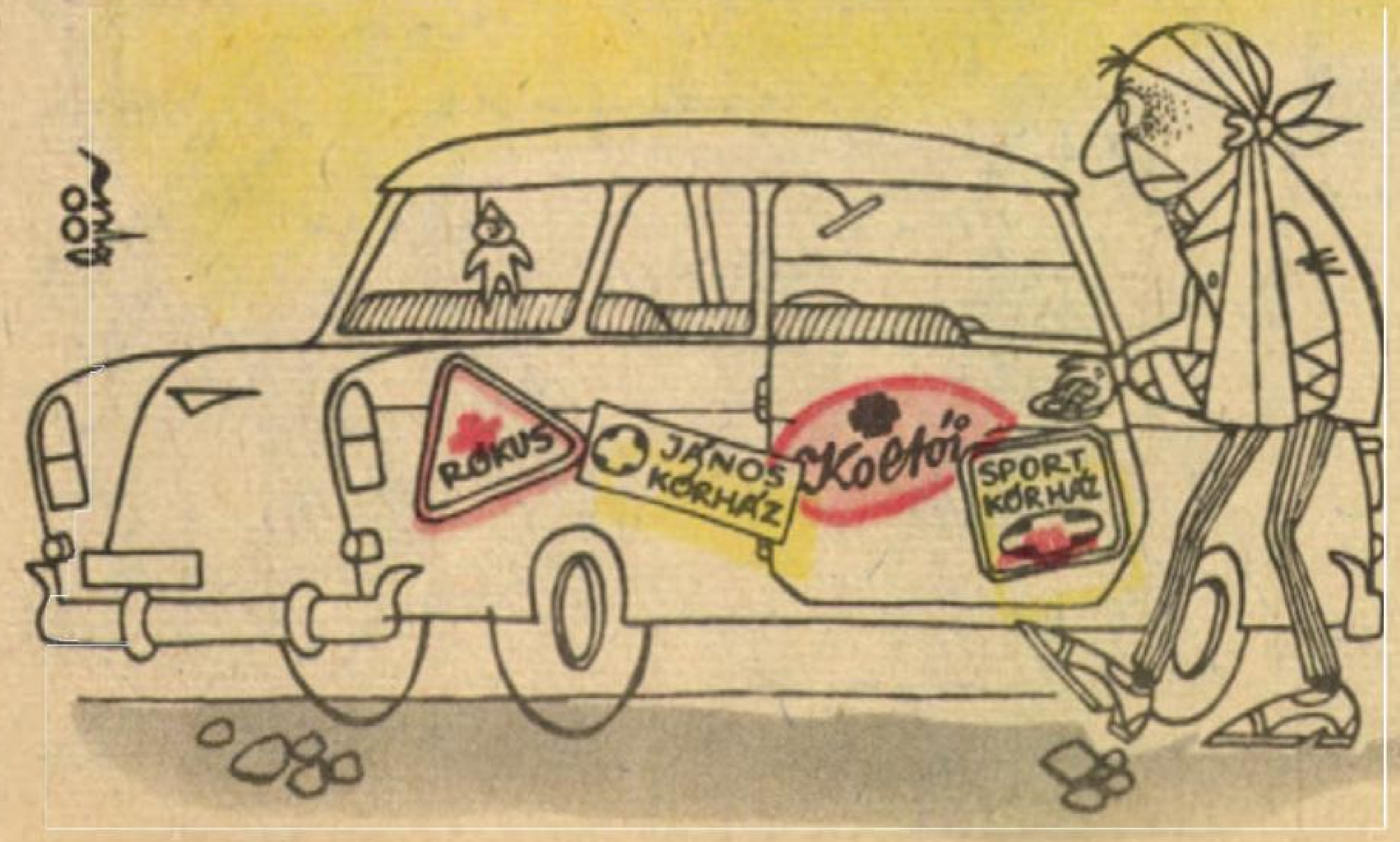
Hát sose jó?

Vasvári Anna rajza

– Maga előre teszi a csúnya gyümölcsöt, és hátulról a szépet méri. Kérem a panaszkönyvet!

Felelőtlen gépkocsivezető

Balázs Piri Balázs rajza

Ezt olvastuk...

Olcsóbb lett a gázpalack

Nyolcvan forint kárt okozott a mozdonyból kipattant szikra, kigyulladt a vasúti szerelvény – írja az Esti Hírlap. Megtudjuk, hogy bár egymásután robbantak fel a gázpalackok, az égő vagont sikerült hősies munkával elkülöníteni a szerelvénytől, és megakadályozni a tűz továbbterjedését. Az elégett vagon és a gázpalackok árának ilyen jelentős csökkenése örvendetes jelenség gazdasági életünkben.

Minden új a nap alatt?

A Népszava szerint kutatóintézeti dolgozók *eredeti* berendezést készítettek, melynek segítségével elektromos árammal fogják a halat. A villamos halászat nemrég ünnepelte negyedszázados jubileumát, az *eredeti* berendezés majdnem olyan új, mint a mélyhűtött pacalpörkölt.

Precíz meghatározás

Az Élet és Tudomány a patás állatokat ismertetve, a kancsilszarvasról és a patkányőzről azt írja, hogy a két aprótermetű állat *kutyanagyságú.* Mivel az ölbeli törpetacskó is kutya, de a borjúnyi bernáthegyi is az, sokan izgatottan totóznak, mekkora tulajdonképpen a kancsil-szarvas, nehogy legközelebb patkányőznek nézzék.

Ritka vadászzsákmány

Az Ország-Világban látni az *oroszlánt,* melyet az angol királynő férje ejtett *indiai* utazásán. Fülöp herceg a kalkuttai állatkertben lövöldözhetett, másutt széles Indiában oroszlán ugyanis olyan ritkán fordul elő, mint kacsacsőrű emlős a Baross utcában vagy nagyképcsövű televízió a Keravill-boltokban.

Dr. Árgus

E heti hirdetésünk

Musico therapia

A tudomány és a művészet összefogásának megható példáját olvastam minap a sajtó hasábjain.

Az angliai Salisbury város kórházában a betegek műtét közben kívánságuk szerinti zenét hallgathatnak. S az eddigi tapasztalatok szerint a muzsika és a helyi érzéstelenítés kombinációja kedvezően hat.

Noha egyhangú ifjúságom során a zene fájdalomcsillapító tulajdonságát még csak a Központi Házasságkötő Teremben volt alkalmam konstatálni, biztos vagyok benne, hogy az új módszer forradalmasítani fogja az immár elavult gyógyászatot.

A zenés kávéházak mintájára lesznek zenés kórházak is, és a medikusoknak az egyetemmel párhuzamosan konzervatóriumot kell majd végezniök, hogy zavarba ne jöjjenek bemosakodás után, amikor a páciens hallani óhajtja, teszem azt, Rachmaninov cisz-moll prelüdjét.

Feltehetőleg rövidesen kidolgozzák a musico-therápia egész rendszerét, amelyben minden betegségnek meg lesz a maga specifikus zenei antitoxinja ... Foghúzáshoz például szerintem Modugno számok passzolnak a legjobban.

A kérdésnek persze vannak még tisztázatlan oldalai. Így nem tudom, hogy az új orvosetikai rendtartás lehetővé teszi-e a zenedíj felszámítását.

Továbbá előfordulhat, hogy rosszul sikerült operációnál a professzor a zenei asszisztensre hárítja a felelősséget, mondván, súlyos orvosi műhiba történt, mert a beteg tévedésből Mozart helyett nagyobb dózis Honeggert kapott ...

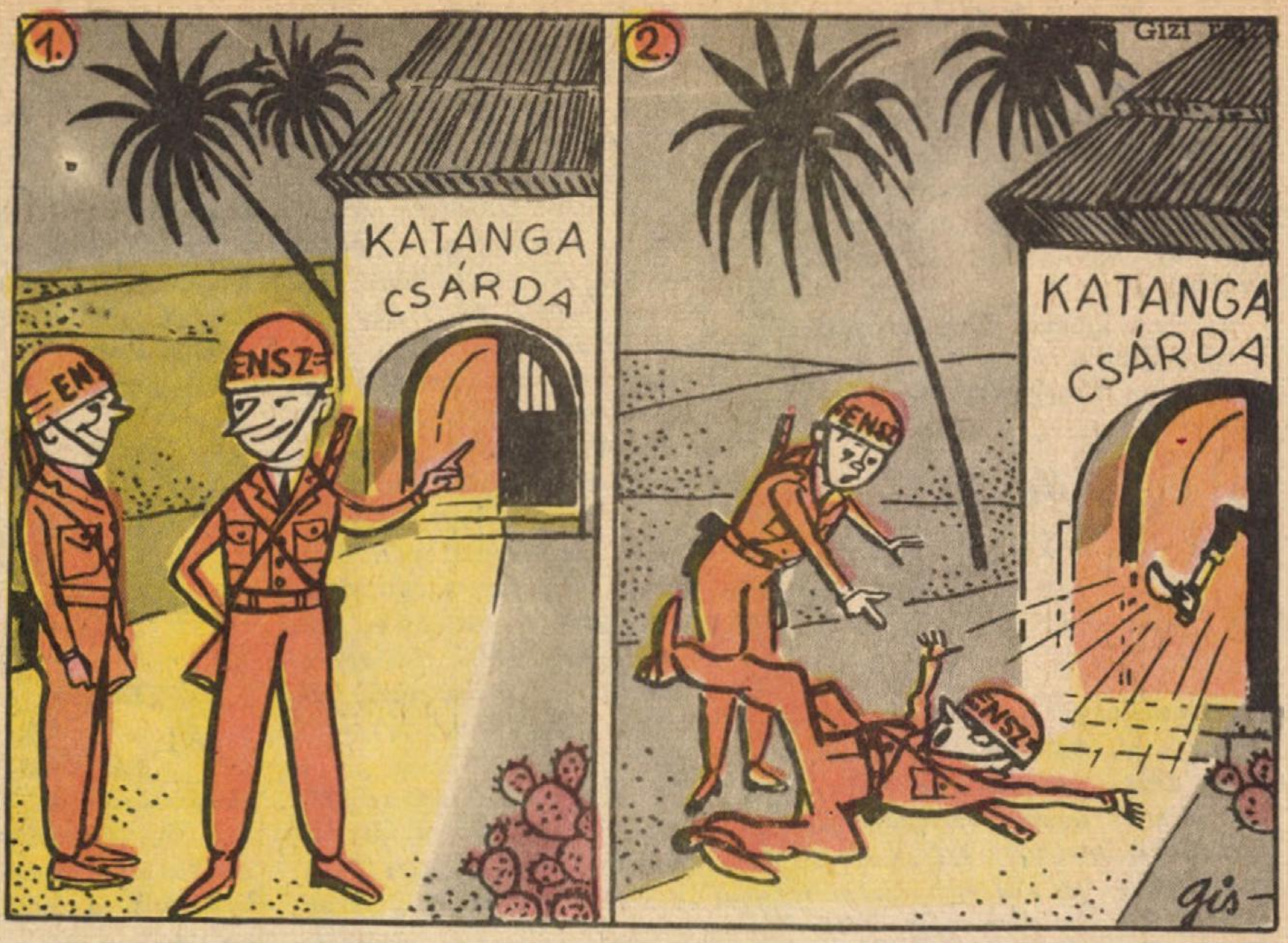
D—th

Dohányzó gyermekek

Egy londoni közegészségügyi bizottság 3500 iskolás gyermeken végzett vizsgálatot, hogy megállapítsa, milyen mértékben terjedt el a gyermekek között a dohányzás. Megállapították, hogy a 11 éves fiúgyerekek között csak minden negyedik tartózkodik a dohányzástól. Ugyanilyen korú lányoknak majdnem a fele dohányzik rendszeresen. A megkérdezett gyerekek közül a legtöbb úgy nyilatkozott, hogy már megpróbált leszokni a dohányzásról, mert érezte, hogy árt, de nem volt képes. Több lány azt mondta, hogy ha nagy lesz, akkor nem fog dohányozni. Leginkább figyelemre méltó a hatéves David Hutchinson, aki ötévi (!) dohányzás után leszokott korai szenvedélyéről. A kis Dávid egyéves volt, amikor sírással követelte ki az egyik felnőtt szájából a cigarettát. Kétéves korában pipázni kezdett. Szülei hagyták, mert a gyerek szépen fejlődött. Most a saját elhatározásából hagyja abba a dohányzást, az esti üveg sörét azonban változatlanul megköveteli.

Mindebből az a tanulság, hogy nemcsak a felnőttekkel van baj.

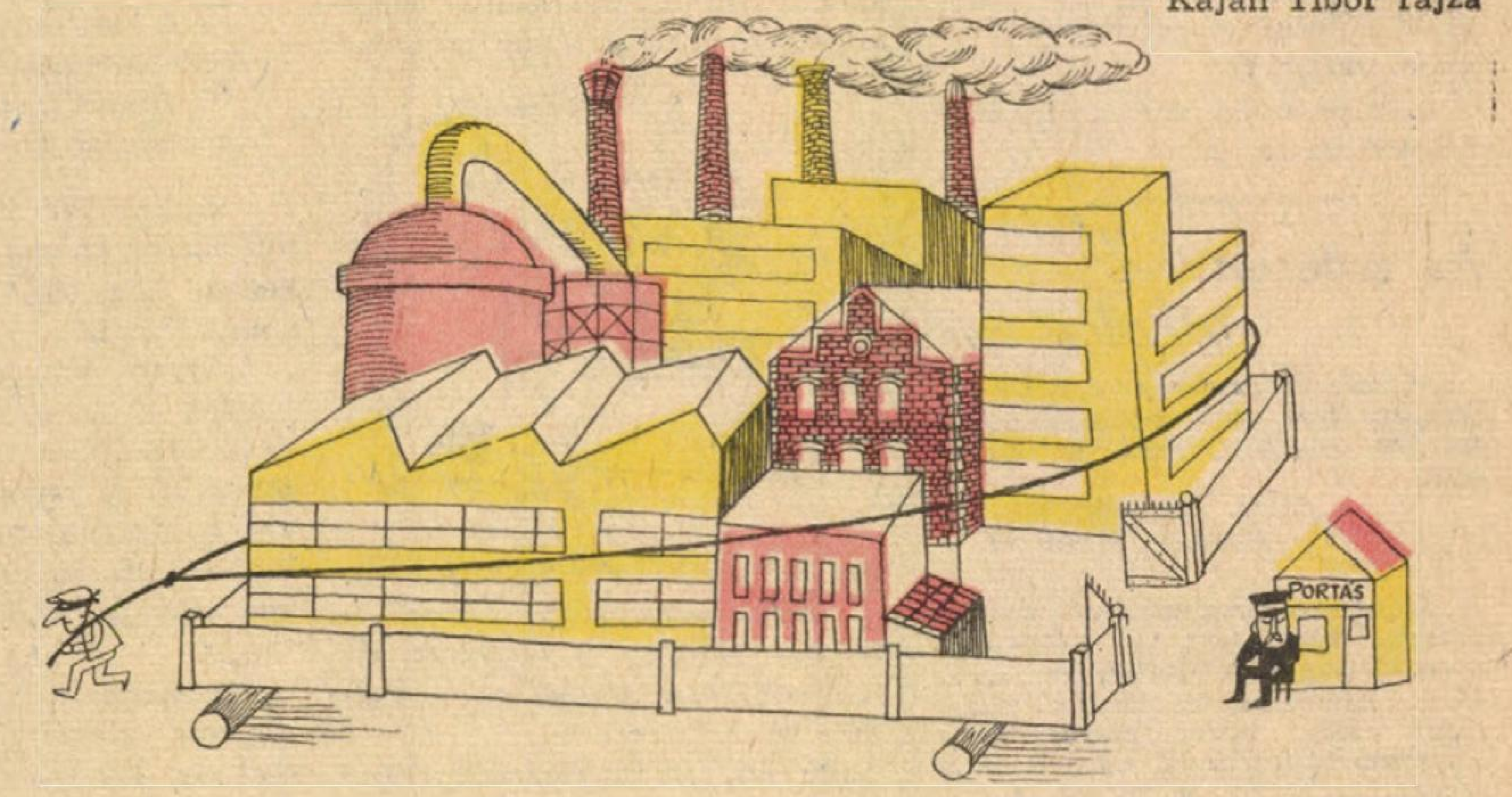
Amikor a vicc valóság lesz

– Bemegyek rendet teremteni! Kiszórom őket! Te csak számolj ... ... – Állj! Ne számolj tovább! Én vagyok az!

Az éberség teteje

Kaján Tibor rajza

Divatbemutató

Erdei Sándor rajza

– Dolgozó nők számára kiválóan alkalmas és olcsó bársony nagyestélyi, nutria díszítéssel ...

Feketézés — kényszerből

Hogy milyen furcsa következményei lehetnek a munkahelyek szociális és egészségügyi szempontokból való elhanyagolásának, arra kommentár nélkül idemerítjük az életből az alábbi példát:

A Pest megyei Tanács Szeszipari Vállalatánál az alkalmazottak olyan irodában dolgoztak,

amelyhez nem tartozott mellékhelyiség. A vállalat alkalmazottai a közeli eszpresszóba voltak kénytelenek menni, valahányszor a mellékhelyiséget akarták használni. Hát ez bizony nagyon kellemetlen helyzet volt. Minden egyes átruccanás alkalmából megittak két-három szimplát, hogy ne legyen olyan feltűnő az állandó népvándorlás. Az ÉDOSZ megyei bizottságának közbenjárására a Tanács most 1200 forintot megtérített az alkalmazottaknak.

Még jó, hogy nem egy ékszerüzletbe jártak át...

(g.)

Az érdekeltek hozzászólnak

„Kazán az udvaron" című közleményükre bejelentem, hogy a kazánt elszállítottuk a MÉH-nek.

XIV. ker. Házkez. Ig.
Paulov István ig.

„Kényszerköltözés" című cikkükre közöljük: a visegrádi kirendeltség jóhiszeműen adta ki a vendégszobát, mert délután négy óráig, amíg telefonösszeköttetés lehetséges, nem kapott értesítést arról, hogy a szobát már lefoglalták. Hibát követtünk el azonban azzal, hogy távirati értesítést nem adtunk a kirendeltségnek.

Pestmegyei Idegenforgalmi Hivatal,
dr. Nagy Gyula hivatalvezető

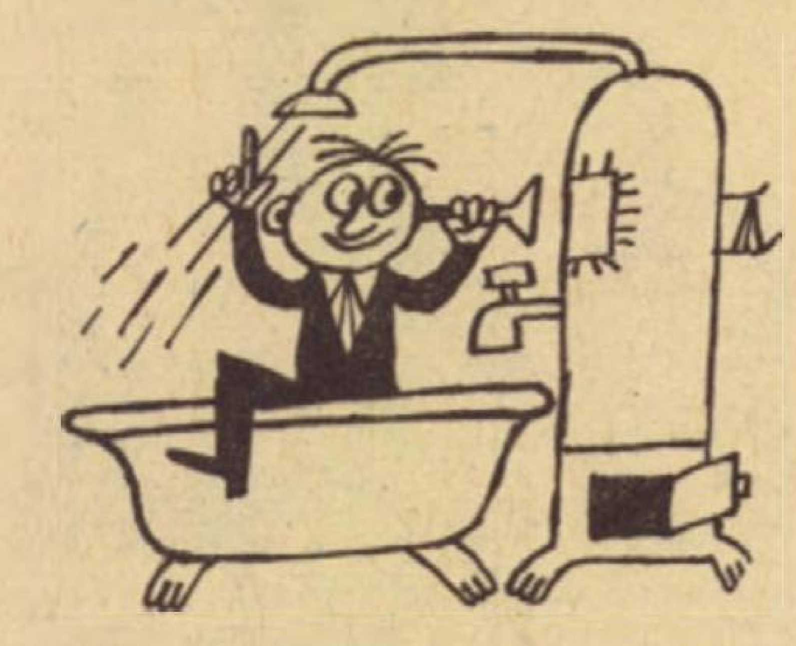
Ballada a mulandóságról

A költőkön kívül elsősorban a házkezelőségek tiltakoznak az elmúlás gondolata ellen. Például nem tudnak beletörődni abba a gondolatba, hogy egy harminc esztendős fürdőszoba-kályha elöregedhet, kihullajtja csapjait, vízkeringési zavarai lépnek fel, és elrozsdásodik, mint egy kivénhedt térdízület.

Amikor két vagy három évvel ezelőtt először közöltem a hírt a házkezelőségünkkel, hogy a fürdőszoba-kályhánkkal kapcsolatban legyenek a legrosszabbra elkészülve, egyszerűen nem hittek nekem. Futólag megnézték, megsimogatták a tartályát, és megállapították róla: *békebeli*, öreg kályha ez, jó anyagból készült, elél bis hundert und zwanzig!

Pedig csakugyan nagyon beteg volt már akkor is. Be is következett, amire előre számítani lehetett: a kivénhedt tartályából csordogáló víz beszivárgott a padlózatba, fellazította az alattunk lakók plafonját, s hullni kezdett a vakolat.

Eljött a házkezelőség embere. Vízvezetékszerelőnek mondta magát, de láttam rajta, hogy *költő* volt. Nem vette tudomásul a kályha végelgyengülését.

– Talán csőrepedés történt! – mondá halkan, és tekintete elkalandozott a lefolyóban. – Felbontjuk a követ!

Feltörték a fürdőszobát, napokig hevert romokban a helyiség. Aztán helyreállították, elmentek. Két hónap múlva az alsó lakás mennyezete hullani kezdett, beázott.

Ismét eljött a költő, elnézett a haldokló kályha felett, és így énekelt:

– Eldugulhatott a lefolyó. Felbontjuk a követ.

Feltörték a fürdőszobát, napokig hevert romokban. Aztán helyreállították, elmentek. Két hónap múlva az alsó lakás plafonjáról nehéz cseppekben megindult a víz.

És jöttek új és új költők a

házkezelőségtől. Keserű szavakkal vádolták a csöveket, a csatornát, a csempét és a mosónőt. Feltörték a követ, és helyreállították.

Három évig tagadták a kályha halálát. Akkor egy dekadens költő jött, és így szólt:

– Elpusztul a kályha is,
mint minden ezen a földön!
És a helyükre ifjak állnak,
rozsdamentesen.
És friss kóccal
a csapjaik körül!

Megilletődve álltunk a kihűlt fürdőszoba-kályha mellett, miközben négy erős kéz leszerelte, s elszállította.

Másnap megérkezett az új kályha. És *az új kályha öregebb és betegebb volt, mint az elpusztult!* A tartályából folyt a víz, a biztosító-szelepből folyt a víz, a túlfolyó csövéből folyt a víz, csak a csapjából nem folyt a víz!

Így küzd a házkezelőség az elmúlás ellen? Minden okom megvan azt gyanítani, hogy az én régi, tönkrement kályhámat is felszerelték valahol, talán éppen ott, ahonnan ezt az „új", használhatatlan kályhát elhozták.

(somogyi)

Önkiszolgálás „Imbisz"-módra...

Reggel hét óra. Presszó a Marx téren. Vagy tíz kávéimádó áll merev áhítattal a pult előtt. A nylon-kötényes „papnő" két poharat emel egyforma magasra. Áldozati gőz száll körülötte. Mintha jósolni akarna a fekete folyadékból. Úgy látszik, ez a szertartáshoz tartozik. Most ide-oda töltöget, egyik pohárból a másikba, gondosan, mintha az élet elixírje lenne a poharakban. No, végre elkészült! Most mindjárt átnyújtja a soros áldozónak.

Nem... Nem kapja meg a soros. Miért?... A fő-főnöknő egy üveg-szentélyben ül, ő kapja az italt! Állva issza és áhítattal.

No de most mi jövünk! Nem, nem. Belép ugyanis az ajtón egy „bennfentes", középkorú férfiú. Nagy ovációval fogadják. Önérzetesen lépeget a főnökasszony üvegszentélyéhez, és ő issza a következő kávét!...

A várakozók sora áll-áll mozdulatlanul, de már susmorognak!

Az ezután elkészülő mennyei nektárt két fiatalember kapja, akik jeget hoztak a vállukon. A várakozók ismét susmorognak. Egyesek eltávoznak.

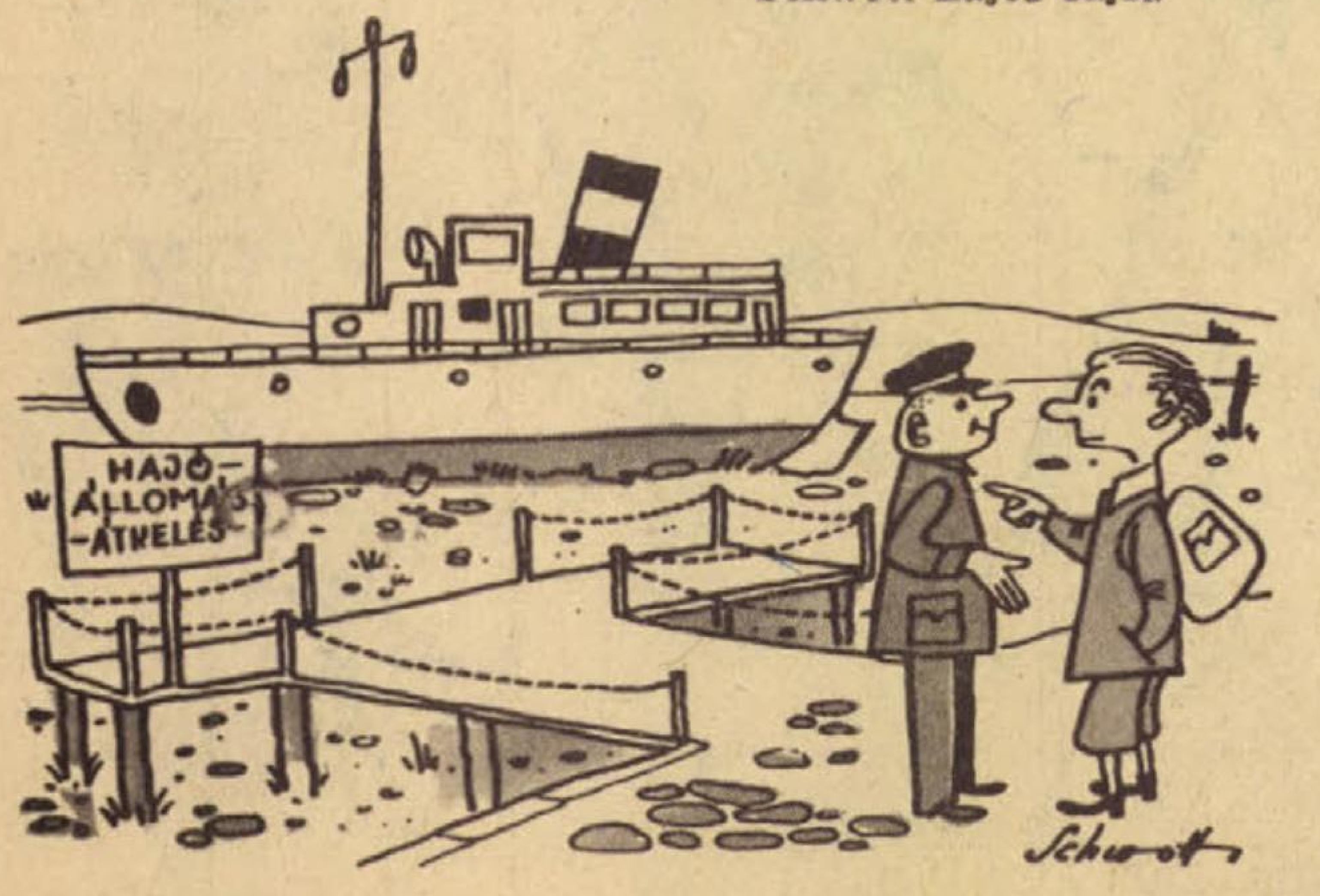
Miért mennek el? – teszem fel magamnak a kérdést. Hiszen most már igazán csak mi következhetünk. És ekkor a nylonkötényes papnő a presszógép mögött magasra emeli a következő poharat, és kortyolni kezdi. Szertartásszerűen és áhítattal issza. Öröm nézni!...

Így jártam én az „Imbisz"-ben. És mivel 7 óra 15 percet mutatott már a Marx téri óra, az időm lejárt. Elmentem!... De ők ittak rendületlenül...

Zsolnay Edvin
II., Felvinci u. 22.

Alacsony vízállás

Schwott Lajos rajza

– Mennyiért visznek át a túlsó oldalra?
– Nyolcvan fillérért – ha hozott magával vizet!

Ez meg az Ceglédről

Mondják, Cegléden született az a nóta, hogy: Sáros az utcátok...

Akit – akár csak engem most –, hosszabb idő után Ceglédre hív a dolga, örömmel láthatja, hogy a régi sárnak se híre, se pora. A tanács nagy összegeket költött járdák építésére. Emellett egész sor épület...

Bocsánat, itt voltaképpen panaszokról akarok beszámolni. Tehát átadom a szót az első panaszkodónak, aki nem más, mint a ceglédi járókelő.

– Az új járdák építése nagyon örvendetes, viszont úgy látszik, a bosszúság-utánpótlásról is gondoskodtak. A Piac téren és a járásbíróság előtt már hetek óta felszedték a követ, hogy majd új járdát építenek, de a hozzávaló még sehol.

A körzeti orvosok arról panaszkodnak, hogy hiába van autója a körzeti ügyeletnek, ha nincs hozzá gépkocsivezető. Sofőrre ugyanis nincs keret. Beteg állapot ez, valahol benne lappang a bürokrácia kórokozója.

Az Alkotmány tsz főagronómusa a ceglédi gépállomásra panaszkodik, amiért hetekig nem tudott kapni egy használható járvasilózó gépet. A siló-kukorica vágását végül is házilag kellett körülményesen elvégezni, mert nem valószínű, hogy az éhes teheneket a télen meghívja ebédre a ceglédi gépállomás.

(f—p)

Gerő Sándor rajza

Ugyertől CSEMŐIG megforrottak a borok

Meg ám! Kár, hogy még soká lesz délután, és addig sajnos csak — csendes szüret... Mert aki nem tudná, a ceglédi Alkotmánynál csakúgy, mint a többi környékbeli téeszben, van csendes meg hangos szüret. A csendes szüretet délelőtt, a hangosat meg délután tartják, mivelhogy délben kapják a szüretelő brigádok a tíz liter bort. Akkor aztán gyorsabban lódulnak a puttonyok, és a ceglédi határban, az Ugyertől a Csemőig felzendül a régi dal:

Az Ugyerban megforrottak a borok,
Már ezután nem lesz száraz a torok,
Ha beveszek két vagy három lopóval,
Nem cserélek én a szolgabíróval.

Úgy igaz, ahogy danolják. Én csak két, vagy három pohárral vettem be, de nem cseréltem volna a váci püspökkel sem...

*

Az Alkotmány téesz tagságának jórésze felül van az ötvenen, bizony elszállingóznak a fiatalok. Mivel a szőlő is öregszik, nemcsak az ember, a jövőre gondolva újabb húsz hold rizlinget telepítenek az idén. Boda János elnökhelyettes, régi mintagazda, maga is koros ember, elnézve a munkálkodást, megjegyezte:

— De jó lenne, ha a fiatalságot is ilyen könnyen meg lehetne itt telepíteni.

*

Egy régi ceglédi bölcsesség azt tartja, hogy a bort azért kell mind meginni, mert abból nem kell hagyni vetőmagot.

Ez igaz, de a tövét annál inkább gondozni kell. A ceglédi szőlők munkálását úgy osztották szét, hogy egy-egy részen ugyanaz a brigád szüretelt, amelyik a szőlőt gondozta. Így aztán a szőlőt gyengén művelő brigádok szüretkor nem a szőlőnek, hanem a rossz munkának itták meg a levét.

*

Az Alkotmány fiatal téesz, mégis neki van legnagyobb súlya az egész járásban. Ennyi kerek arcot még sehol sem láttam. Izsó Feri bácsi például felül van a mázsatízen, de még mentegetőzik: — Ez persze csak olyan szüreti súly, sok most a munka, lefogytunk egy kicsit. De nézzen csak meg disznóölés után!...

3 pillanatkép

A ceglédi Alkotmány alig 2 éves TSZ, de tagjai jó részt idősek

Fehér Erzsi a fekete szőlőt szüreteli

Fülöp György

Millen idők...

Fiatal nő jött velem szemben a Vörösmarty téren. Mostoha testvérek közt sem lehetett több, mint húsz éves. Az ifjú hölgy éjfekete fürtjeiből hófehér csík kandikált ki. Ilyen őszülést ebben a korban nem az élet sorscsapásai, hanem a női fodrászok mesterkedései szoktak előidézni.

Nem sokkal később platinaszőke múmiára figyeltem fel a Váci utcában. A múmia kifejezésért bocsánatot kell kérnem. De csak a múmiáktól, mert a platinaszőke nő talán még náluk is öregebb volt pár évvel.

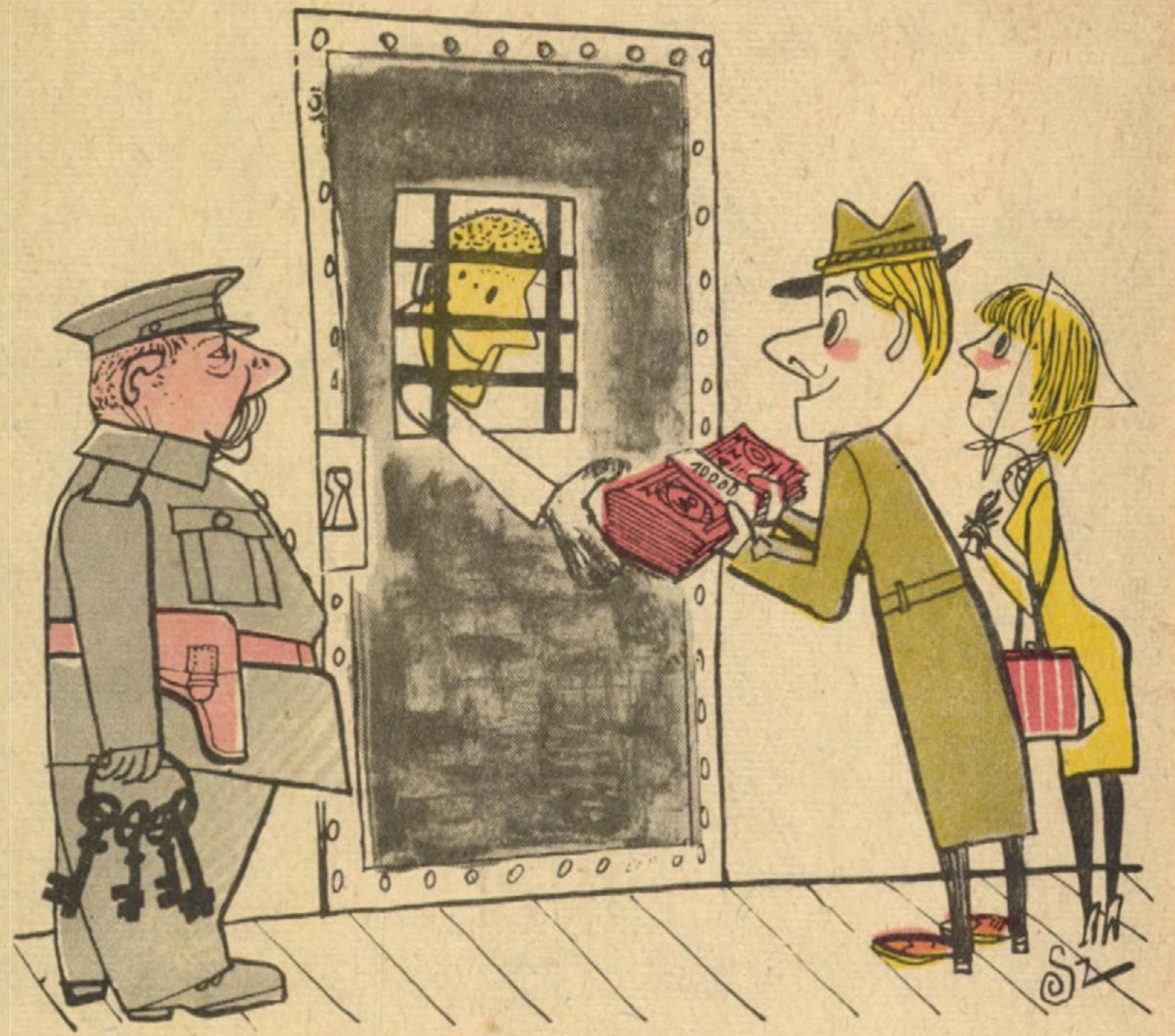
Ám nemcsak nőknél vettem észre ilyen jelenségeket. Láttam már mogorva oldalszakállas, fáradt járású tizenkilenc éves aggastyánokat is zenéspresszókban s más öreguras helyeken és pillangónyakkendős, szénfeketére festett bajuszú hetvenen felüli fiatalokat a Múzeum-kert padjain. Szűrővizsgálat alá vetve a kérdést, a következőket szűrtem le: a fiatalok öregnek akarnak látszani, az öregek fiatalt akarnak játszani.

Millen idők... Millen idők...

H.

Túlzott bizalom

Szűr-Szabó József rajza

– Elhoztuk a tízezer forintot az ígért lakásért!

Megtorlás

Roskai betért a Nektár önkiszolgáló kombinát összes termeibe és csorgatott magának egy pohár jégbehűtött naspolyalét. Amikor az italt az ajkához emelte, kellemes langyosság csiklandozta meg az ínyét.

— Nem hagyok magammal kibabrálni — uszította önmagát Roskai, és a közelben álló dolgozónál panaszt emelt.

— Ez az ital meleg!

Véletlenül egy tréfáskedvű férfiúhoz került, bizonyos Pázsinthoz. Egykedvűen vigyorgott a panaszosra:

— Tessék fújni, akkor kihűl!

Roskai nem röhögött a viccen, nem kacagott, még csak nem is mosolygott, hanem önérzetesen így szólt:

— Micsoda hang ez?! Kérem a panaszkönyvet!

Pázsint hű maradt önmagához, és a következő szavakkal nyújtotta át a könyvet:

— Parancsoljon egy adag jégbehűtött panaszkönyv.

A gúnyos élű megjegyzés olajként hatott a Roskaiban már fellobbant tűzre. Nemcsak dörgedelmes átkokat írt be a könyvbe, de hazatérve otthonába, tollat ragadott, és kedvenc lapja „Le a dolgozók bosszantásával!" című levelezési rovatának éles hangú sorokban ecsetelte a sérelmet. Íme egy mondat a választékos hangú írásból: „És ne felejtsék el az elvtársak, hogy az a dolgozó, aki jégbehűtött ital helyett langyos lőrét kap, elveszti a munkakedvét, csökkenti a termelését és ezáltal kárt okoz népgazdaságunknak".

*

A panaszkönyv az atomkorszakban sem repül lökhajtásos gépen, vagy rakétán, hanem a bürokrácia bivalyszekerén utazik. Rostai panasza hónapok múlva került a Nektár-üzemek központi igazgatója elé.

— Az új ellenőrt bízzuk meg ennek a kivizsgálásával — utasította titkárnőjét.

Talán nem okozunk nagy meglepetést, ha eláruljuk, hogy az új ellenőr nem volt más, mint Pázsint kartárs, aki közben önhibáján kívül előlépett.

— Kivizsgálom az ügyet — jelentette ki fennkölten.

Belemélyedt az iratok tanulmányozásába. Halványan visszaemlékezett rá, hogy ő, amikor még nem volt ilyen magas beosztásban, tréfálkozni is szokott.

A központban kapott első megbízatását lelkiismeretesen és alapos megfontoltsággal teljesítette. Néhány hét múlva elkészült a jelentéssel, amelyet elsősorban a lapnak szánt. Hadd emeljük ki belőle ezeket a sorokat: „Megállapítottuk, hogy panaszolt dolgozónk helyesen járt el, amikor a rabiátusan viselkedő huligánszerű fogyasztó brutális szavaira a szatíra szelíd fegyverével válaszolt. Hivatalos utánmérések igazolják, hogy a kiszolgáltatott naspolyalé hőmérséklete elérte a fagypontot".

*

Jelentése megjárta a maga rögös útját, és néhány hét múlva az igazgatói asztalra került aláírásra. Hogy ki ült az íróasztal mögött, azt nem nehéz kitalálni.

— Nem helyes megoldás — szólt az új igazgató, azaz Pázsint az előadónak. — Ne felejtsük el kartársam, hogy a vevőnek mindig igaza van. Mind a lapnak, mind a panaszosnak azt kell írni, hogy a helytelenül viselkedő dolgozónkat megdorgáltuk.

Meghajolt az előadó, és lábujjhegyen kilibegett a főnöki szobából.

Pázsint egyedül maradt. Nem szerette a restanciát. A tükörhöz lépett, és teljes hivatali komolysággal ripakodott rá a vele szembebámulóra:

— Ez többet ne forduljon elő!

Stella Adorján

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 61.5311 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.